

Wolfgang Wegert

je hlavným pastorom v zbere a misijnej organizácie ARCHA v Hamburgu. Ťažisko jeho činnosti spočíva okrem samotnej zborovej práce aj v misii. Už veľa rokov hlása evanjelium v Nemecku a v Európe (zvlášť v bývalých štátoch Sovietskeho zväzu), v rozhlase, v televízii a taktiež aj na veľkých zhromaždeniach. Z teologickej stránky chce znovu zdôrazňovať základné pravdy reformácie. Pastor Wegert je ženatý a má tri dospelé deti.

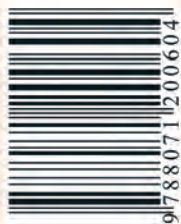
Základy viery

Táto malá zbierka kázni a článkov má slúžiť k tomu, aby sme znovu premýšľali o základoch našej kresťanskej viery. Teda späť ku koreňom. Z tohoto dôvodu tu ide o otázku, čo je vlastne viera a obrátenie sa, čo je krst a kresťanské spoločenstvo. Čo rozumie Biblia pod modlitbou a večerou Pánovou? Samozrejme, nemôžeme prejednať všetky otázky viery v tak malej knižočke ako je táto. Taktiež táto knižka nie je myslená ako odborná teologická kniha, ale vedľa základných informácií dáva nám praktický návod, ako môže napríklad začať rásť viera vo vašom srdci, ako sa prehĺbi a akou silou zostane vo vás po celý život. (z predslovu) Kniha Základy viery prehľadným a jednoduchým spôsobom pojednáva o základných pravdách Biblie. Len s pevnými základmi budeme môcť obstať v búrkach a v súzeniach. (z predslovu k slovenskému vydaniu).

Arche
medien

Kresťanský Život

ISBN (D): 3-934936-11-3
ISBN (SK): 80-7120-060-3

Wolfgang Wegert

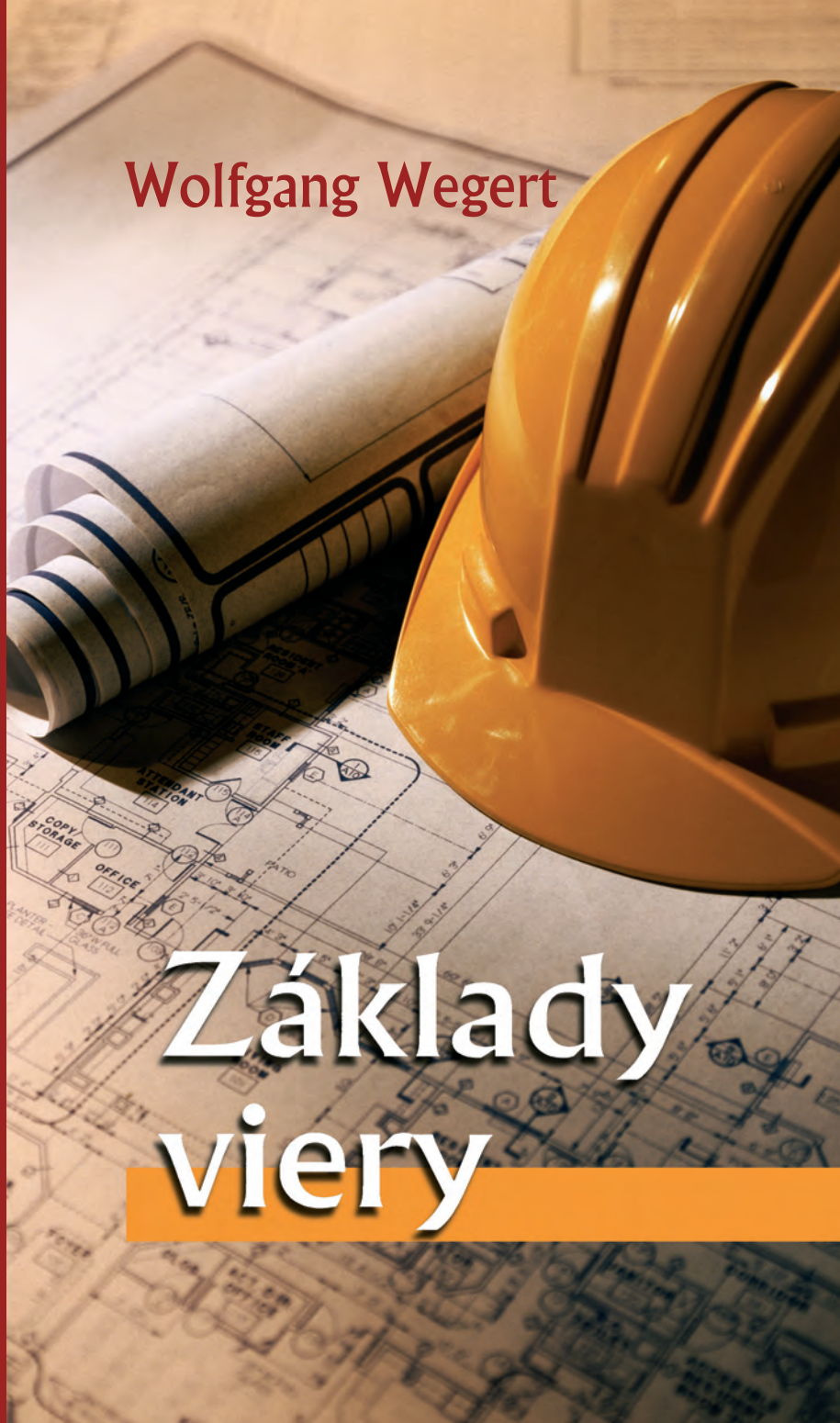
Základy viery

Kresťanský Život

arche-medien

Wolfgang Wegert

**Základy
viery**

Základy viery

Wolfgang Wegert

KREŠŤANSKÝ ŽIVOT
arche-medien

Bibliographic information published by Die Deutsche Bibliothek

Die Deutsche Bibliothek lists this publication in the Deutsche Nationalbibliografie; detailed bibliographic data are available in the Internet at <http://dnb.ddb.de>

Slovenská národná knižnica Martin prideliť ISBN 80-7120-060-3
Wegert, Wolfgang: Základy viery, Kresťanský Život, Bratislava 2005

V biblických citátoch boli použité: Pre Nový zákon a Žalmy: Slovenský ekumenický preklad (Slovenská biblická spoločnosť 1995 a 1997) Pre ostatné knihy Starého Zákona: Vydanie Transcius Liptovský Mikuláš 1999 (Slovenská biblická spoločnosť Banská Bystrica). Skratka: EP, Evanjelický Preklad 2. slovenské vydanie, 2016

© 2000 arche-medien Hamburg,

2005 Kresťanský Život Bratislava, arche-medien Hamburg

Slovenský preklad: Bernt Simonsen a Ján Belan

Grafická úprava : Titus Vogt, Hamburg

Obálka: BoD Verlagsservice, Hamburg

Tlač: ARKA, Cieszyn (Poľsko)

ISBN (SK): 80-7120-060-3

ISBN (D): 3-934936-11-3

Vydavateľstvo ACS
Kresťanský Život
Sreznovského 2, SK- 831 03
BRATISLAVA, Slovakia
acs@gtinet.sk
www.acs-net.sk

arche-medien
– Verlag des Gemeinde und
Missionswerkes ARCHE –
Doerriesweg 7
D-22525 Hamburg, Germany
info@arche-medien.de

Obsah

Predslov	4
Spravodlivosť Božia	7
Spravodlivosť skrze vieru	13
Ježiš Kristus – tvoja záchrana	19
K viere zrodený	27
Obrátenie sa k Bohu	31
Istota spasenia	35
Krst viery	41
Patrím zboru	45
Boh vypočuje modlitbu	49
Večera Pánova	55
Pôsobenie Ducha Svätého	63
Neuved' nás do pokušenia	69
Ochrana veriacich	75
Prečo kresťania umierajú	83

Predslov k druhému slovenskému vydaniu

Kniha Základy viery sa na Slovensku stala veľmi obľúbenou príručkou pre nových kresťanov, zvlášť pre tých, ktorí sa rozhodli pre vodný krst.

Kresťanské základy viery sú postavené na biblických princípoch a sú nesmierne dôležité pre zdravý kresťanský život a duchovný rast. Ľudia v tejto dobe, plnej rôznych učení a vplyvov, majú sklon vyhľadávať skôr senzácie, ako zdravé biblické učenie. Myslím si, že viac, než kedykoľvek predtým, je dôležité zamerať sa na budovanie kresťanov, ktorých viera stojí na pevných biblických základoch. Táto kniha je nástrojom pre takéto budovanie. Pomáha kresťanom taktiež zostať na úzkej ceste, poznávať dôležité biblické pravdy a smerovať do večného života.

Som rád, že autor tejto knihy, Wolfgang Wegert, vedie čitateľov k viere v Pána Ježiša Krista, a to práve cez poznávanie základných biblických právd. Zároveň vedie čitateľov k jednotlivým princípom kresťanského života, ktoré prinášajú radosť, pokoj a stabilitu do života.

Mojim prianím a modlitbou je, aby čitatelia boli požehnaní a vedení Duchom Svätým. Nech Pán požehná toto nové vydanie na Slovensku, aby prinieslo úžitok.

Ďakujem Berntovi Simonsenovi, cirkevnému zboru Smyrna Göteborg a Centru misijnej literatúry letničného hnutia PIL (Pentecostal mission centre for International Literature) vo Švédsku ako aj Titusovi Vogtovi z vydavateľstva arche-medien Hamburg za ich pomoc pri vydaní a za finančnú pomoc pri vytlačení.

Mgr. Ján Liba

Biskup Apoštolskej cirkvi na Slovensku

Predslov

Základy viery (Nemecký titul „Fundamente des Glaubens“) – to je názov knižočky, ktorú držíte vo svojich rukách. Nemá to nič spoločné s takzvaným náboženským fundamentalizmom, ktorý je vo svete známy ako bezohľadný fanatizmus. My sa tu jednoducho zaoberáme základmi kresťanskej viery.

Aj keď naša medzičasom vzniknutá všestranná spoločnosť ešte stále zachováva tradičné kresťanské sviatky, vieme veľmi málo o tom, v čom spočíva podstatný obsah evanjelia. Ruku na srdce, milá čitateľka, milý čitateľ, viete, čo skutočne znamená kresťanský symbol kríž? Kríže vidíme na tisíckach kostolných veží, oltárov, verejných budov a tiež na nespočetnom množstve retiazok. Ale kto už vie, že ukrižovaný Kristus priniesol jedno posolstvo, ktoré sa týka každého človeka osobne?

Je vám známe, že poučenie „Ospravedlnenia z viery“ (Spravidlivosť skrze vieru) osudovo súvisí s vaším životom? Možno teraz nerozumiete, o čom hovorím. Potom vy, ako milióny pokrstených cirkevníkov, nepoznáte vašu vlastnú vieru. Je to skutočne škoda, pretože kresťanská viera chce prinášať svetlo a nádej do našich životov, a my sa o to nestaráme. A to napriek tomu, že máme veľa ťažkých otázok, a cestu von z nášho zapletenia sa do ľudských hriechov nemôžeme nájsť. Preto má táto malá zbierka kázni a článkov poslúžiť k tomu, aby sme spoločne pouvažovali o základoch našej kresťanskej viery.

Teda späť ku koreňom. Ide tu o otázku, čo je vlastne viera a obrátenie sa, čo je krst a kresťanské spoločenstvo. Čo rozumie Biblia pod modlitbou a večerou Pánovou? Samozrejme, nemôžeme zodpovedať všetky otázky viery v tak malej knižočke, ako je táto. Nie je to odborná teologická kniha, ale okrem základných informácií dáva praktický návod, ako môže začať viera rásť vo vašom srdci, ako sa prehĺbi a ako zostane vo vás po celý život. Taktiež nejde iba o nejakú biblickú náuku ako takú, ale aj o to, aby ste našli cestu k nádeji a bohato naplnenému životu.

Evanjelium je ešte aj dnes odpoveďou Boha na to, že ľudská bieda a bolesti vašej duše boli spôsobené hriechom.

Preto sa modlím ku Kristovi, aby táto knižočka mohla byť vám osobne na záchranu a požehnanie.

Wolfgang Wegert

Hamburg január 2000

Aby charakter týchto kázní a článkov nebol príliš zmenený, ponechali sme oslovenie („ty“, „vy“) podľa originálu.

Predslov k 2. vydaniu

Nad naše očakávanie, bolo prvé vydanie tejto knižočky vypredané. Je to dobrým znamením, že ešte aj dnes sa veľa ľudí pýta na evanjelium. A pretože verím, že je oveľa viac tých, čo sa radi zaoberajú základmi biblickej viery, nechali sme okamžite vytlačiť druhé vydanie. Chcel by som, aby to mnohým pomohlo na ceste k večnému životu.

Wolfgang Wegert

Hamburg január 2001

Ďakujeme za korektúru a spoluprácu pri preklade tejto knižky: Dagmar Broberg, Viere Fándlioovej, Juraji a Štefanovi Gajdošovým, Ivane Gajdošíkovej, Petrovi Letkovi, Anne Kobzovej, Alene Mišovej, Petre a Danielovi Rajským, Andrei Seněšiovej a Jarmile Zacharovej.

Spravodlivosť Božia

„Ospravedlňovaní sú zadarmo, jeho milosťou, vykúpením v Kristu Ježišovi. Boh ho ustanovil za prostriedok zmierenia jeho krvou skrze vieru. Tak Boh preukázal svoju spravodlivosť odpustením hriechov, ktoré boli spáchané predtým, v čase Božej trpezlivosti, aby v terajšom čase preukázal svoju spravodlivosť, totiž že je spravodlivý a že ospravedlňuje toho, kto verí v Ježiša.“
(Rimanom 3:24-26).

Biblia nám objasňuje, že Boh nie je len náš Stvoriteľ, ale aj náš Sudca. Preto je na mieste položiť si základnú životnú otázku: **Ako môže byť človek spravodlivý pred Bohom?** Nemôžeme to dosiahnuť vlastnou snahou, pretože máme hriešnu prirodzenosť. Preto tiež stojíme pred súdom nepodplatiteľnej Božej spravodlivosti. To je vlastne naša najväčšia bieda.

Ale Boh vo svojom veľkom zľutovaní našiel pre nás cestu v Jeho Synovi Ježišovi Kristovi, aby nás napriek všetkému urobil spravodlivými bez našej vlastnej spravodlivosti a to zadarmo. Toto radostné posolstvo, nazývané tiež evanjelium, je nám zvlášť zrozumiteľne sprostredkované v liste Rimanom.

Boh ustanovil Ježiša ako prostriedok zmierenia.

Táto biblická pravda je jedinečná, lebo vo všetkých pohan-ských náboženstvách je to tak, že zmierenie musí prichádzať z ľudí a oni musia prinášať obete, aby utíšili rozladeného boha alebo božstvá. Zmierenie s nespokojným bohom alebo božstvom môže nastať len cez prinášanie obetí.

O tom hovorí aj známa grécka báj Ilias od Homéra.

Rozpráva o bitke o Tróju, kde pannu menom Helena uniesol nepriateľ menom Paris. Pokúsil sa ju vyslobodiť vojak gréckej armády Agamemnon. Kvôli silnému protivetru na mori, ktorý podľa viery v bájach spôsobili bohovia, nemohol prenasledovať nepriateľa, a preto Agamemnon zabil svoju vlastnú dcéru, aby bohov priaznivo naladil. Vietor skutočne ustal a Helena mohla byť oslobodená.

V tejto báji je zobrazená podstata takmer všetkých náboženstiev. Je tu jeden zle naladený, žiarlivý a nespokojný boh, ktorý ti bráni napredovať v tvojom živote. Preto sa musíš pokúšať prinášať mu obete, aby si ho zmieril a utíšil.

Boh Biblie je v protiklade s týmto prípadom. Nie človek, ale Boh prináša obeť zmierenia. Pavol hovorí v našom texte: „*Boh Ho (Ježiša) ustanovil.*“ Iniciatíva zmierenia teda vychádza priamo od Boha. To taktiež čítame v 2. Korint'anom 5:19, kde sa píše: „*Keďže Boh bol v Kristu a zmieril svet so sebou, nepočítal ľuďom ich previnenia a ustanovil medzi nami slovo zmierenia.*“ Boh tam sám poukázal na Ježiša povediac: „*V Ňom ste so mnou zmierení.*“

Ale nie je to tak, ako sa to niekedy myslí, že Ježiš musel najskôr s veľkou námahou presvedčiť Otca, aby bol k nám milostivý. Nie, evanjelium, spása a zmierenie prichádza priamo z Božieho srdca. Tam je jednomyseľnosť medzi Otcom a Synom. My neveríme v troch Bohov, ale veríme v trojjediného Boha, v jednu bytosť. Samozrejme, rozlišujú sa Otec, Syn a Duch Svätý v Ich Osobách, ale Oni sú jednotní v Ich veľkom úmysle dosiahnuť zmierenie pre ľudí.

Preto sa smieme priblížiť k Otcovi, aj keď On sa pre náš hriech právom na nás hnevá.

Ale Boh zmieril svet so sebou v Ježišovi Kristovi, hovorí apoštol. Boh Ho ustanovil. Preto je kríž z Golgoty Otcovým znakom zmierenia. On obetoval svojho milovaného Syna ako dar zmierenia pre nás. Ďalej je napísané v Rimanom 3:25: „*Tak Boh preukázal svoju spravodlivosť odpustením hriechov, ktoré boli spáchané predtým.*“ Hriech a pohrdanie Jeho príkazmi je to najhoršie, s čím Boh môže byť konfrontovaný. Toto On jednoducho nemôže prijať, ale dokonca povstáva proti neprávnosti, ktorej sa dopúšťa celé ľudstvo proti Nemu.

Nieкто mi raz povedal, keď som sa s ním rozprával o Bohu: „*Viete, Boh je predsa milostivý, my prídeme všetci tak či tak do neba.*“ Na to som odpovedal: „*To by ale potom nebo bolo*

riadny chliev.“ To je síce drastický výrok, ale zodpovedá pravde. Božia milosť nie je v tom, že On „si zakryl obidve oči“, aby nemohol rozlíšiť spravodlivosť od nespravodlivosti. On nie je nespravodlivý sudca, ktorý nechá zločin nepotrestaný, ale Boh preukazuje svoju spravodlivosť, ako to aj apoštol Pavol napísal v citovanom verši (Rimanom 3:25).

Spravodlivosť na kríži Golgoty

Boh na kríži Golgoty „preukázal svoju spravodlivosť odpustením hriechov, ktoré boli spáchané predtým.“ Čo to znamená? Ako príklad môžeme povedať, že Božia spravodlivosť pri potope sveta nebola dokonaná. Všetci ľudia sa prehrešili a väčšina z nich bola potrestaná smrťou za ich hriechy. Boh ale ušetril Nóacha a jeho rodinu, aj keď aj oni boli rovnako hriešni. Rovnaký postoj Boha nájdeme ešte aj v iných biblických príbehoch. Tak hrešili aj Izraeliti, ale len Egyptčania umreli v záplave Červeného mora. Taktiež veľký hriešnik Lot si nezaslúžil, aby bol zachránený, keď Sodoma a Gomora boli zrovnané so zemským povrchom.

Vyzerá to tak, ako keby Boh nebol celkom spravodlivý vo svojom zaobchádzaní s ľuďmi minulého času spásy, ako keby urobil výnimky a netrestal hriech. Túto otázku objasnil Pavel tým, že hovoril: „Teraz dokázal svoju spravodlivosť skrze kríž na Golgote tým, že hriechy, ktoré v čase svojej trpezlivosti pustil stranou, teraz nepustí stranou, ale trestá. Netrestá porušovateľov zákona, ale Ježiša Krista ako ich zástupcu.“ Boh je neuveriteľne spravodlivý Boh. Predtým pustil hriech stranou, znášal ho. Ale toto znášanie bolo len odloženie. Konečne hriech bol potrestaný v Kristovi. „Boh preukázal svoju spravodlivosť odpustením hriechov, ktoré boli spáchané predtým, v čase Božej trpezlivosti, aby v terajšom čase preukázal svoju spravodlivosť.“ (Rimanom 3:26).

Toto uplatnenie spravodlivosti Božej na golgotskom kríži sa týka nielen minulosti ale aj budúcnosti. Teda ako kresťania, ako svätí Boží, nie sme lepší ako svet. Preto Boh neurobí rozdiel,

ale všetci musíme byť súdení. Rozdiel spočíva len v tom, že Boh pre hriechy svojich svätých ukáže svoju spravodlivosť na ukrižovanom Kristovi, zatiaľ čo ľudia vo svete budú musieť dovedy sami niesť trest za svoje hriechy, kým nespoznajú Krista ako svojho Spasiteľa.

Všetky Božie sudy v tomto svete sú prejavom Jeho spravodlivosti. Ale nikde neprejavil Boh svoju spravodlivosť tak dokonale ako v Kristovi na kríži. Tu pomstil Otec hriechy svojich svätých na svojom Synovi. A Ježiš niesol trest, bol bitý, trpel každým strachom, každým hnevom, odlúčením a bol poslušný až do smrti. Tento dôkaz spravodlivosti Božej bol potrebný, pretože Boh je v plnosti spravodlivý. Nemôže nechať žiaden hriech bez trestu, a preto položil trest na svojho Syna. Cez Krista dokázal Boh, že je spravodlivý. Toto je jedna strana Jeho spravodlivosti.

Boh nás môže očistiť

Ale na druhej strane Boh môže aj očistiť každého, kto verí v Ježiša Krista. Ako vyzerá toto ospravedlnenie? V Rimanom 3:21 čítame: *„Teraz sa však bez zákona zjavila Božia spravodlivosť, dosvedčená zákonom a prorokmi.“*

(Poznámka prekladateľov: Inými slovami: „Teraz nám však Boh ukázal, ako sa môžeme stať (v Jeho očiach) počestnými. Od spravodlivého Božieho súdu sa neoslobodíme tým, že budeme dodržiavať Jeho zákony a budeme dostatočne dobrí, avšak inou cestou. O tejto ceste hovoril Zákon a Proroci už veľmi dávno.“)

Pretože Ježiš Kristus, náš Pán, bol ustanovený ako dôkaz spravodlivosti Božej, pretože Boh všetko zmierenie zabezpečil v Ňom, keďže je spravodlivý Sudca skrze nášho Zástupcu, preto bude tebe aj mne zadarmo odpustené, ako sa píše aj vo verši 24: *„Ospravedľňovaní sú zadarmo, jeho milosťou, vykúpením v Kristu Ježišovi.“* Táto odpúšťajúca milosť Božia platí pre všetkých ľudí na zemi, ktorí veria v Ježiša Krista, a teda

nepozná žiadne hranice, ale túto milosť dostane každý veriaci človek zadarmo bez ohľadu na národnosť.

Čítal som raz životopis nejakého Japonca, ktorý žil pred mnohými rokmi, keď ešte žiaden misionár neprišiel do jeho oblasti. Býval vo vzdialenej dedine a ešte nikdy nepočul o evanjeliu. Jedného dňa odišiel, aby navštívil trh vo veľkom meste. Tam sa stretol na rohu s predavačom Biblie, ktorý mu rozprával o Ježišovi. Náš priateľ videl, ako mnohí ľudia počúvali, ale sám nerozumel, o čo ide. Konečne si kúpil Bibliu a vydal sa na dlhú cestu domov. Doma začal ihneď čítať túto novú knihu, ale tým pre neho vzniklo aj veľa otázok. O niekoľko týždňov sa rozhodol, že pôjde ešte raz do mesta, aby sa obrátil na predavača so svojimi otázkami. Ale miesto na rohu bolo prázdne a mladý Japonec po mnohých dopytovaniach zistil, že ten kresťan pochádza zo vzdialeného mesta a len veľmi zriedkavo býva v tejto oblasti.

Preto sa smutný vrátil domov bez toho, že by niečo vybavil a pokračoval sám v štúdiu Biblie. Po istom čase sa stretol s odsekmi v liste Rimanom, ktoré jednájú o Božej spravodlivosti a Božom odpustení. A potom sa stalo niečo nádherné! Boh mu dal porozumieť vo svojej veľkej milosti pôsobením Ducha Svätého v jeho srdci, že zadarmo mu bude odpustené na základe viery v Ježiša Krista. Jeho srdce sa radovalo, keď spoznal túto biblickú pravdu! Tešil sa vo svojom Pánovi a Spasiteľovi, ktorý všetko pre neho dal, aby mohol byť zachránený.

Tento mladý Japonec je živým príkladom veľkej milosti Božej, ktorá spôsobuje, aby človek len čítaním Svätého Písma a pôsobením Ducha Svätého mohol mať večné spasenie. Tento brat nám dáva dobrý príklad. Pochopil, že hriechy sú nám odpustené na základe našej viery, zadarmo, a my nemôžeme nič viac dodať.

Avšak tak často sa pokúšame sami seba ospravedlniť po spáchanom hriechu, zvlášť pred inými ľuďmi, pretože sa chceme ukázať pred nimi spravodlivými a utíšiť naše pocity viny. Nie sme zodpovední voči žiadnemu človeku, ale s hrie-

chom stojíme sami pred Bohom. Môj nebeský Otec ma jednako pozná s mojou hriechnosťou. Už pred založením sveta ma takto videl. Keď mi napriek tomu odpustí z milosti, nie som nikomu nič dlžný, ale smiem žiť, pretože Boh ma urobí spravodlivým v Ježišovi Kristovi.

Samozrejme sa táto spravodlivosť, ktorú nám Boh dáva cez Ježiša Krista, stane automaticky praktickou spravodlivosťou. Vieru a danú spravodlivosť nasledujú dobré skutky, to je len logické. Lebo, keď je v nás Duch Svätý živý, Jeho cieľom a úlohou je urobiť nás podobnými Kristovi. Potom sú naše dobré skutky výsledkom nášho odpustenia, ale nikdy nie jeho základom! Až keď toto pochopíš, prestaneš so sústavným ospravedlňovaním seba samého. Tvoja spravodlivosť nie je v tebe samom ani nie v tvojej myslenej bezhriechnosti, ktorú tak či tak nikdy nedosiahaš tu na zemi, ale stávaš sa spravodlivým prostredníctvom daru viery v Ježiša Krista.

Keď ľudia žijú s komplexami viny, môžu teraz hovoriť: „Verím v Ježiša Krista, moju spravodlivosť.“ Potom však môže prísť diabol, alebo aj ľudia, aby ťa obžalovali. Ty však nie si dlžníkom nikomu. „Kto bude žalovať na Božích vyvolených? Je to Boh, ktorý ospravedlňuje.“ (Rimanom 8:33). Preto ver v Ježiša a povedz: „Otče, chválím Ťa, že si ustanovil Krista ako dôkaz Tvojej spravodlivosti a za to, že som ospravedlnený v Kristu.“ Nikto nás nemôže obviňovať kvôli nášmu zlyhaniu, ale smieme Bohu ďakovať za to, že sme zadarmo ospravedlnení Božou milosťou v krvi Jeho Syna. V mene Ježiša. Amen.

Modlitba

Otče v nebi, vo svetle Tvojho Slova spoznávam, že si spravodlivý Boh, ja oproti tomu stratený hriechník. Nemôžem obstáť pred Tvojou Svätosťou. Prosím Ťa, daj mi milosť a vieru v Teba a odpusť mi moje viny. Pane, buď milostivý voči mne. Amen.

Spravodlivosť skrze vieru

„Ved' zasľúbenie, že bude dedičom sveta nedostal Abrahám a jeho potomstvo skrze zákon, ale na základe spravodlivosti z viery.“
(Rimanom 4:13; Prečítaj Rim 4:13-21).

Abrahám je v Biblii klasickým príkladom toho, že človek bude ospravedlnený pred Bohom len z viery a nie skrze dobré skutky. Preto by som chcel použiť tento príklad, aby som vysvetil, čo Boh mieni pod názvom „ospravedlnenie (spravodlivosť) z viery“.

Biblia označuje Abraháma, čo do významu, ako otca všetkých veriacich (Rimanom 4:11-12). „*Proti nádeji v nádeji uveril, že sa stane otcom mnohých národov.*“ (Rimanom 4:18). Podobné svedectvá o ňom nájdeme tiež v liste Galaťanom, napríklad v kapitole 3, verš 7: „*Tí, čo sú z viery, sú Abrahámovými synmi.*“ Alebo vo verši 9, kde čítame: „*Teda tí, čo sú z viery, dostávajú požehnanie s veriacim Abrahámom.*“

Otcovstvo Abraháma

Keď Abrahám je označený ako otec, má to celkom zvláštny význam. Nehovorí sa totiž o tom, že mal byť vzorom veriacim, aj keď samozrejme ním je. Biblia ho ani nevolá brat, čo by bolo výstižné, pretože ako prvý veril a my sme jeho súrodenci vo viere.

Nie, Biblia inšpirovaná Duchom Svätým volí výraz otec, pretože Boh tým chcel niečo zdôrazniť. O veriacich sa nevyjadruje ako o nejakom záujmovom krúžku ľudí rovnakého svetonázoru, ktorí majú spoločný program pre život, ale jednoznačne sa tu objasňuje, že znovuzrodené deti Božie pochádzajú z jedného semena a že ide o právne otcovstvo.

Veriaci sú teda nielen ľudia rovnakého presvedčenia, ale potomstvo, rod, ako píše Peter: „*Vy však ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, jeho vlastný svätý národ, aby ste zvestovali veľké skutky toho, ktorý vás povolal z temnoty do svojho predivného svetla.*“ (1. Peter 2:9).

Toto dedičstvo viery, ako sme čítali, pochádza z Abraháma, ktorý je z duchovného pohľadu otcom všetkých nás. Jeho otcovstvo sa zakladá na Božskom semene, ako to píše Peter v svojom 1. liste v kapitole 1, verši 23: „*Ved' ste znovuzrodení nie z porušiteľného, ale z neporušiteľného semena slovom živého a večne trvajúceho Boha.*“

Podľa tohoto je vylúčené stať sa veriacim napríklad výchovou alebo vzdelaním, námahou alebo vlastnou snahou. Kto chce patriť k Božiemu ľudu, musí sa vo svojom srdci narodiť znova skrze Ducha Svätého. Tým nie je príslušnosť k vyvolenému rodu nič iné ako milosť pôrodu. Preto je aj spravodlivé, keď veriaci sa volajú bratia a sestry, pretože sme deťmi Božími, ako hovorí Ján 1:12-13: „*Tým však, čo ho prijali, dalo (Slovo) moc stať sa Božími deťmi; tým, čo veria v jeho meno, čo sa nenarodili ani z krvi, ani z telesnej žiadosti, ani z vôle muža, ale z Boha.*“

Vnútorne danosti duchovného potomstva

Aké vnútorné danosti definujú toto duchovné potomstvo, ako podmieňujú správanie sa veriacich, ako sa správajú veriaci?

Toto sa dá určiť zvlášť dobre u otca tohto ľudu viery, u Abraháma. Ako už meno „otec všetkých veriacich“ hovorí, jedná sa u jeho potomstva o ľudí, ktorí veria.

Abrahám dostal túto vnútornú danosť viery zjavením, keď už mal 70 rokov. Prostredie, kde vyrástol, v chaldejskom Ure, bolo poznačené pohanstvom a modlárstvom, a tiež Abrahám bol modloslužobník, až kým ako sedemdesiatročný nedostal zjavenie jedinečného pravého Boha. Štefan to opisuje vo svojej kázni v Skutkoch takto: „*Mužovia, bratia a otcovia, počúvajte! Bôh slávy sa zjavil nášmu otcovi Abrahámovi, keď bol ešte v Mezopotámii, skôr ako sa usadil v Chárane.*“ (Skutky 7:2). To bol začiatok pokračujúceho zjavenia živého Boha, ktoré Abrahámov život celkom zmenilo. Potom už nebol viac ten istý.

Boh mu totiž zjavil spravodlivosť z viery, ako nám to Pavel podrobne vysvetľuje. A dal mu rôzne zaslúbenia a jedno z nich bolo, že sa mal stať „otcom mnohých veriacich“. Milostivý Boh dal Abrahámovi večnú a spoľahlivú zmluvu. A týmto zjavením, v ktorom aj Kristus ako Spasiteľ mal svoje miesto, vložil mu Boh živú vieru do srdca. V Prvej knihe Mojžišovej – Genesis – sa opisuje reakcia Abraháma. Tam je napísané: „*I uveril Hospodinovi a On mu to počítal za spravodlivosť.*“ (1. Mojžišova 15:6). Zjavenie, ktoré dal Boh, vyvolávalo podľa toho vieru.

Takto je to aj dnes. Všetci, ktorí dnes patria k Božiemu ľudu veriacich, stali sa znovuzrozenými z neporušiteľného semena, čo sa mohlo uskutočniť cestou zjavenia. Pavel hovorí: „Keď sa Bohu zapáčilo zjaviť vo mne svojho Syna, stal sa môj život iným a začal som mu slúžiť.“ (Podľa listu Galat'anom 1:15 a nasl.) Keď pritom hovoríme o „obrátene“, mohli sme namiesto toho povedať „zjavenie Boha“, lebo je to Duch Svätý, ktorý usvedčuje ľudí a ťahá ich k Bohu.

Semeno duchovného potomstva Abraháma je takpovediac ako kotva v srdciach ľudí, ktorú tam vložil Boh. A takto začínajú hľadať Boha, pretože najskôr Boh hľadal ich a oni si Ho jedného dňa zamilujú, pretože On ich miloval ako prvý. Ak ešte nepatríš k Božiemu ľudu, ale vnímaš hlad po Ňom a po Jeho Slove, môžeš si byť istý, že Svätý Duch je ten, kto toto zjavuje tvojmu srdcu. Všetci znovuzrodení kresťania mali také zjavenia Boha, lebo bez nich a bez presvedčenia skrze Ducha Svätého nemôže vzniknúť žiadna živá viera.

Vnútna danosť k viere u Abraháma spôsobila nádej: „*Proti nádeji v nádeji uveril, že sa stane otcom mnohých národov podľa slov: „Také veľké bude tvoje potomstvo.“ Mal skoro sto rokov a videl svoje odumreté telo i odumreté materinské lono Sáry, no predsa neoslabil vo viere. Nezapochyboval v nevere o Božom zaslúbení, ale naopak, stal sa silným vo viere, a tak vzdal slávu Bohu.*“ (Rimanom 4:18-20). Viere Abraháma

chýbala teda každá prirodzená nádej. Jeho viera spočívala v nádeji, ktorú mu dal Boh.

To vidíme na Abrahámovom mene, ktoré najprv bolo „Abram“, čo znamená ako „vyvýšený otec“ alebo aj „otec mnohých“. Abrahám nosil toto meno bezdetný až do vysokého veku, až kým Sára pomohla tým, že mu dala k dispozícii svoju slúžku Hagar a narodil sa jeho syn Izmael. Už to je zvláštna predstava, keď si pomyslíme, čo to muselo znamenať pre Abraháma v každodennom živote.

Keď napríklad prišla návšteva a predstavoval sa, vždy hovoril: Volám sa „Otec mnohých“. Ale pri otázke, koľko má detí, musel pripustiť, že nemá žiadne, respektíve neskôr mal jedného syna. V súčasnosti meno už nemá taký význam, vtedy ale áno. Keď sa niekto volal Mlynár, Krajčír, Kolár alebo Kováč, potom tým aj bol. Avšak Abrahám sa volal „otec mnohých“, ale ním nebol. Preto rozmýšľal ustanoviť ako dediča najprv synovca Lóta a neskôr Eliezera z Damasku.

Keď mal Abram napokon 99 rokov, zažil nové stretnutie s Pánom. Po tejto skúsenosti hlásal svojej rodine, že dostal nové meno od Boha. Určite každý najprv predpokladal, že Boh pôvodné meno trochu opravil a prispôbil skutočnej situácii. Aký veľký bol ich údiv, keď Abram vysvetlil: „Odteraz sa volám Abrahám“, čo v preklade znamená „otec množstva národov“ alebo „otec mnohých národov“. Aj Sára toto prišlo nielen neuveriteľné, ale dokonca smiešne, ako nám to Biblia hovorí.

Ale Abrahám dúfal a veril tam, kde nebolo dôvodu dúfať, proti nádeji v nádeji uveril. Nestal sa slabým, ale držal sa Božieho zaslúbenia, ako je to vyjadrené v jednej z našich piesní: „Božie zaslúbenia zostanú, nepohnú sa naveky. Nebo a zem nech zhoria, kopec a vrch môžu zmiznúť. Ale kto verí, zistí, že Božie Slovo zostane vždy pravdivé.“

Práve toto uviedol Pavel v našom texte. Abrahám nepozeral na svoje už odumreté telo a „nezapochyboval o Božom zaslúbení v nevere“ (*Rimanom 4:19-20*). Veril, že Boh plní svoje

zasľúbenia, aj keď boli proti každému ľudskému rozumu. A Boh nechal v ňom niečo sa rozvinúť. Hovoril mu: „Abrahám, pod' von zo svojho stanu. Pozeraj sa na nebo a počítaj hviezdy. Pod' so mnou k moru a spočítaj piesok. Tak veľa detí budeš mať“ (Podľa zmyslu textu 1. Mojžiš. 15:5 a 22:17). Konečne je napísané: „*I uveril Hospodinovi a On mu to počítal za spravodlivosť*“ (1. Mojžišova 15:6). V Novom Zákone to Pavel zachytil doslovne v liste Rimanom (Rim. 4:3). Abrahám veril v semeno zasľúbenia, v duchovné potomstvo, v ľud čistého srdca a v prichádzajúceho Spasiteľa. Veril tomu a držal sa toho tak, ako mu to oznámil Boh, aj keď nebol žiaden dôvod nádejať sa na niečo.

Týmto spôsobom sú veriaci aj dnes ľudia plní nádeje, ktorí stavajú na zasľúbeniach Božích. Nezaobráame sa pritom odumretým telom ale našou starou povahou. Keď chce telesnosť nad nami opätovne vládnuť a padáme do hriechu, môže vzniknúť zúfalstvo. Pritom nemá vôbec význam, či naše hriechy sú veľké alebo malé. Pred Bohom je každý hriech zločin. My však smieme napriek tomu prísť k nášmu nebeskému Otcovi a pýtať sa Ho: „Bože môj, dokážeš nielen ospravedlniť hriešnika ako som ja, ale ho aj napokon priviesť do dokonalosti?“

Som vďačný, že môžeme čítať odpoveď na túto otázku v Rimanom 8:30, kde je napísané: „*A ktorých predurčil, tých aj povolal, a ktorých povolal, tých aj ospravedlnil, a ktorých ospravedlnil, tých aj oslávil.*“ Haleluja. Urobil to a ja sa smiem držať tohoto prísľubu. Aj keď vôbec nič nevidím a dnes pácham zase hriechy, aj keď moje zlyhanie je veľké, ja môžem dúfať, a to aj napriek tomu, že na to podľa ľudských pravidiel nemám žiaden dôvod.

Keď máš oči upreté na seba samého, na svoj hriech a na svoje zlyhanie, nemôže z teba nič viac byť. Keď upieraš oči na Ježiša a dôveruješ zasľúbeniu, môžeš dúfať v nádeji tam, kde neexistuje dôvod dúfať.

V tom prípade si človek, ktorý nikdy nie je bez nádeje. Preto nejestvuje skutočne znovuzrodený kresťan, ktorý by nemal živú

a nádhernú perspektívu pre tento život a aj pre tamten život vo večnosti. Samozrejme aj Abrahám páchal mnohé hriechy, ako to Biblia hovorí. Ale predsa sa držal zaslúbenia. Preto platí pre Abraháma, čo Pavel neskôr formuloval, „že ten, čo začal vo vás dobré dielo, aj ho dokončí“ (Filipanom 1:6).

Tieto zaslúbenia sa týkajú aj otázok prebudenia a obrátenia sa národov. Teším sa, ako ich Boh bude plniť! Máme tam po prvé zaslúbenie zdokonalenia svätých a po druhé aj zaslúbenie obrátenia Izraela. A Biblia nám hovorí, že aj obrátenie národov je zahrnuté v Božom veľkom pláne spásy. Napríklad v Žalme 2:8 sa hovorí: „Požiadať ma a dám ti národy ako dedičstvo, končiny zeme do vlastníctva.“ V žalme 22 čítame: „Všetci, čo ma vidia, posmievajú sa mi“ (Žalm 22:8). „Všetky končiny zeme sa rozpomenú a vrátia sa k Hospodinovi. Všetky kmene národov budú sa ti klaňať.“ (Žalm 22:28). A v Skutkoch 15:17 je napísané o budúcnosti tohto sveta: „Aby aj ostatní ľudia hľadali Pána, všetky národy, nad ktorými sa vzývalo moje meno, hovorí Pán, ktorý koná tieto veci.“ Aj keď to vyzerá tak, akoby sa svet stával horším, predsa je Boh v stave plniť svoje Slovo. Verme tomu a svedčme o tom a dúfajme, aj keď nie je dôvod nádejať sa.

To platí aj pre tvoje osobné životné podmienky. Boh dal zaslúbenie, že dokoná svoje nádherné dielo pri tebe – a čo sľúbi On, to iste splní. To smieš veriť osobne pre seba a z tohto dôvodu byť človekom nádeje. Boh ťa požehná!

Modlitba

Milý Otče, v nebi, ďakujem Ti, že si nám pred očami zobrazil v Tvojom Slove Abraháma ako vzor viery. Ani ja nemám nič, čo by som Ti mohol priniesť, čo by Ťa mohlo milostivo naladiť voči mne. Aj ja som odkázaný nato, aby si mi Ty z vlastnej vôle, z milosti daroval vieru v Teba, ktorá ma ospravedlňuje. O toto Ťa prosím v mene Ježiša. Amen.

Ježiš Kristus – tvoja záchrana

„Porodí syna a dáš mu meno Ježiš, lebo on zachráni svoj ľud z jeho hriechov.“
(Matúš 1:21).

Keď Boh oznámil narodenie svojho Syna, už Jeho meno objasnilo, aké poslanie spočíva v ňom. Lebo vo sne anjel povedal Jozefovi: „*A Mária porodí syna a dáš mu meno Ježiš, lebo on zachráni svoj ľud z jeho hriechov.*“ (Matúš 1:21). Zachrániť ľudí od ich hriechov, to bolo teda veľkým poslaním Ježiša.

Prečo od ich hriechov? Prečo nie od biedy, hladu a nezamestnanosti? Prečo nás chce vykúpiť z našich hriechov a nie od vojen a katastrof vo svete? Keď hovoríme o hriechu, mykajú ľudia plecami a hovoria, že hriech nie je ich problémom. Cítia, že ich problémom je skôr príliš malý byt a príliš málo peňazí. Hriech nie je pre nich problémom ale ich šéf alebo aj vláda. Niektorí ľudia nechcú byť zachránení od ich hriechu, ale skôr od ich ženy. Slovo hriech už nevyzerá moderne.

Billy Graham rozprával príbeh o úradníkovi v cirkvi, ktorý prišiel k svojmu farárovi, aby s ním hovoril o jeho kázňach. Povedal mu: „Pán farár, my členovia zboru si želáme, aby ste nehovorili tak veľa a tak jasne o hriechu. Prečo nehovoríte jednoducho o omyloch alebo o bludoch? Prosíme vás, nehovorte tak otvorene o hriechu.“ Duchovný kňaz išiel k vysokému regálu, zobral fľašu s jedom a ukázal návštevníkovi. Fľaša bola zreteľne označená veľkými červenými písmenami: „Jed! Nedotýkajte sa!“ „Čo by som mal robiť podľa vášho názoru?“ spýtal sa duchovný kňaz. „Myslíte, že by bolo múdre odstrániť tento ostrý nápis a nahradiť ho iným, napríklad „mäťová esencia“? Nechápete, že jed urobíte tým nebezpečnejší, čím nevinnnejší je ten nápis?“¹ Verím, že ten úradník v cirkvi porozumel stavu vecí. Z tohto dôvodu zostáva aj Biblia neústupná pri

¹ Billy Graham. Friede mit Gott [Pokoj s Bohom]. R.Brockhaus Verlag: Wuppertal, 1970, 8. Taschenbuch vydanie. Str. 40

výraze hriech a hovorí, že práve od neho musíme byť zachránení. Pretože

Hriech je koreň našej biedy

Prečo existuje tak veľa násilia, teroru a vojen? Prečo ľudstvo trpí kriminalitou, násilnosťami a vraždami? Prečo hladujú milióny ľudí na našej zemi, zatiaľ čo iní sú tak bohatí, že sa kúpu v šampanskom a ich psy žerú morské raky a kaviár? Prečo nemôžeme hovoriť, že všetci ľudia žijú v mieri, slobode a v spravodlivosti? Prečo musia byť špekulácie so zbrojením, obchody s drogami a úplatkárske aféry? Prečo si navzájom otravujeme naše prostredie? Prečo je tak veľa manželstiev rozvrátených a tak veľa rodín rozbitých? Prečo zavraždí muž vlastnú ženu a matku detí? Prečo oklame predavač svojich zákazníkov? Prečo, prečo, prečo?

Nie je to Boh, kto je zodpovedný za biedu v tomto svete, ale my sami. My sami. Homo sapiens zbedačuje seba samého. A dôvodom je hriech. Hriech je to zlo. Hriech je strašnou kliatbou pre ľudstvo. A hriech prebýva v každom z nás. Biblia hovorí: „*Lebo jeho zmysľanie je zlé od mladosti.*“ (1. Mojžiš 8:21). V liste Rimanom Božie Slovo hovorí: „*Nieto spravodlivého, niet ani jedného, niet rozumného, niet nikoho, kto by hľadal Boha. Všetci sa odklonili, ... Niet nikoho, kto by robil dobro, niet ani jedného. Ich hrdlo je otvorený hrob; svojimi jazykmi podvádzali, hadí jed majú na perách. Ich ústa sú plné kliatby a horkosti. Ich nohy sa náhlia prelievať krv, na ich cestách skaza a nešťastie. Cestu pokoja nepoznali. V ich očiach niet bázne pred Bohom. ... Lebo všetci zhrešili a nemajú Božiu slávu.*“ (Rimanom 3:10-18+23).

Hriech je strašnou skutočnosťou, či už ju považujeme za pravdivú alebo nie. Každé noviny alebo časopis, ktoré otvoríme, dávajú dôkaz o hriechu. Je ako strašná choroba, ktorá sa nemôže vyliečiť – nenávisť, sebeckosť, zmyselnosť, spor, podvod, vražda a tak ďalej. Len skutočnosť, že jestvujú

policajti, súdy, väznice a vojaci je dôkazom toho, že niečo je nesprávne, falošné.

Nakoniec hriech je príčinou nielen ľudskej biedy ale aj smrti, ktorú podstúpime. Biblia hovorí: „*Lebo mzdou hriechu je smrť, avšak milostivým darom Božím je večný život v Kristu Ježišovi, našom Pánovi*“ (Rimanom 6:23). To, že mzdou hriechu doslova môže byť smrť, videli sme dost' často. Koľko ľudí už dôsledkom prostitúcie a perverzity ochorelo a napokon zomrelo? Koľkí už doplatili životom za svoje pijanstvo? Jestvuje správa o tom², že v lietadle, ktoré bolo na ceste z Zürichu do Beirutu, začal cestujúci stenáť a kričať, že sa udusí. Jeho meno bolo Josef Pasatour. Lietadlo muselo medzi pristáť v Aténach, aby doviezli tohto biedneho človeka do nemocnice. Keď tam prišli, bol už mŕtvy. Keď ho vyzliekli, objavili, že Pasatour bol pašerákom. Pod brušným korzetom mal obviazaných 1500 drahých švajčiarskych hodínok, ktoré mu prekážali v dýchaní. Hriech nám naozaj priškrtní vzduch ku šťastnému a zmysluplnému životu. Preto potrebujeme súrne záchrancu od našich hriechov.

A je ešte jeden dôvod prečo potrebujeme vyslobodenie od hriechu.

Nedokážeme pomôcť sami sebe

Hriech sa stal strašným zákonom v nás ľuďoch, ktorého sa nemôžeme zbaviť, aj keď pod jeho vládou vzdycháme. Biblia nepoužíva pojem dedičný hriech, ale hovorí: „*Kto získa čisté z nečistého? Nikto!*“ (Jób 14:4). Teda je nemožné, aby človek splodený z ľudí nebol hriešnikom. Pavel opisuje tlak tohto zákona takto: „*Viem totiž, že vo mne, teda v mojom tele, neprebýva dobré. Vôľa robiť dobré je vo mne, ale nemám schopnosť uskutočniť to. Robím totiž nie to dobré, čo chcem, ale konám zlé, čo nechcem. Ak však robím to, čo nechcem, robím to nie ja,*

² Paul Lee Tan. Encyclopedia of 7700 Illustrations: Signs of the Times. Assurance Publishers: Rockville, 1979, 1988 (10: Tlač). Č. 5713

ale hriech, ktorý prebýva vo mne. A tak nachádzam zákon, že keď chcem robiť dobré, hneď je pri mne zlé. Lebo podľa vnútorného človeka s radosťou súhlasím s Božím zákonom, ale vo svojich údoch vidím iný zákon, ktorý bojuje proti zákonu môjho rozumu a drží ma v zajatí zákona hriechu, ktorý je v mojich údoch. Ja úbohý človek! Kto ma vytrhne z tohto tela smrti?“ (Rimanom 7:18-24). Toto sme museli všetci skonštatovať. Chceme byť lepší, ale nedokážeme to.

Jeden manžel spolu so svojou manželkou prišiel ku mne na rozhovor o duchovnej starostlivosti. Manželka mala modré škrvny na tvári a manžel vzlykal. Potom kričal v zúfalstve: „Pán pastore, nechcem to, nechcem to, mám dobrú manželku, ale keď sa nahnevám a chytí ma zúrivosť, potom ju bijem. Je mi to tak ľúto!“ Ako som porozumel, bolo tomu tak už viac rokov. Brutálny zákon hriechu je ako nepremožiteľná zemská príťažlivosť, ťahá nás vždy dolu. Koľko sĺz a koľko bolestí srdca, koľko nehôd a vojen priniesol hriech tomuto ľudstvu.

Známy farár Busch z Essenu skúsil raz ilustrovať poslušáčom moc hriechu týmto spôsobom: „Predstavte si, že by sme mali od prírody železný kruh okolo krku. A každý raz, keď hreším, pribudne jeden článok k reťazi. Mám napríklad špinavú myšlienku: Jeden reťazový článok. Zle som hovoril o iných ľuďoch; ďalší reťazový článok. Nečestnosť a lož; ešte reťazový článok.“³ Porozmýšľajte, aká dlhá je tá reťaz, ktorú vlečieme za sebou! Pomenujme ju reťaz vína. Víno je skutočná pred Bohom, aj keď túto reťaz nevidíme. V tom je dôvod, prečo sa ľudia nemôžu stať skutočne šťastnými. Hoci mnohí ľudia sa majú dobre, predsa sú nespokojní a smutní. Je to skrytá reťaz vína, ktorá ich robí depresívnymi a nešťastnými. Nedokážeme pomôcť sami sebe, sme zapredaní hriechu a stali sme sa otrokmi hriechu. Ako nikto nemôže preskočiť svoj vlastný tieň, tak nemôže nikto byť bez hriechu na tomto svete, ani keď sa bude

³ Wilhelm Busch. Ježiš náš osud, strana 10, CLV Christliche Literatur-Verbreitung e.V. Bielefeld Slovenský preklad 1993

akokoľvek namáhať. Je to márna námaha. Keby sa buldozér pokúšal lietat', nikdy sa mu to nepodarí. Nezvládne to. Len keby sa premenil na vtáka. Takto to je tiež s nami hriešnikmi.

Potrebujeme niekoho, kto nás premení, kto nám dá novú povahu, niekoho, kto nás zachráni od našich hriechov. Tým je Ježiš Kristus. On je náš prostriedok spásy za náš hriech. Veľa ľudí verí, že by bolo možné aj bez Ježiša skoncovat' so skazenosťou ľudskej povahy. Skúsili to so psychológiou a s hypnózou ale aj s pevnosťou vôle. Ale akýkoľvek postup použili, vždy bola vina len potlačená, ale nikdy nie zničená. Keď jedovatý plyn prúdi von, domáca pani sa nepokúša voňavkou vyhnať zápach plynu. Ale mala by bojovať proti nebezpečenstvu efektívnejšie a zavrieť plynový kohútik. Presne to urobil Ježiš. Ján Kristiteľ vykričal nahlas: „*Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!*“ (Ján 1:29). Boh prišiel vo svojej láske v Ježišovi Kristovi v tele k nám. Ako nevinný Syn Boží umrel pre nás ako Boží Baránok na kríži. Zavesil Ho tam namiesto mňa a teba. Skutočne by sme si my zaslúžili trest, pretože to boli a sú naše hriechy, za ktoré by sme museli byť braní k zodpovednosti. Ale Biblia hovorí: „*Krv Ježiša, jeho Syna, nás očisťuje od každého hriechu.*“ (1. Jánov 1:7).

Večné odlúčenie od Boha

Ďalší dôvod, prečo potrebujeme záchranu z hriechu, je večné odlúčenie od Boha. Boh je svätý a nemôže znášať hriech. Jedine čo Boh nemôže robiť, je to, že nemôže hrešiť. Jeho povaha je pravda. Keby klamal, nebol by viac Boh. Preto len pravda môže obstáť v jeho prítomnosti.

Prví ľudia boli najprv bez hriechu, a preto mali čisté spoločenstvo s Bohom. To bolo doslovne rajské. Mali pokoj, zdravie, blahobyt, dokonca aj nesmrteľnosť.

Ale potom prišiel starý had, ako Biblia volá Diabla. On vedel zaočkovať jed hriechu takpovediac do krvného riečišťa ľudstva. Od toho času trpí ľudská rasa, bez rozdielu farby kože, akútnou otravou krvi – to znamená akútnou otravou jej mys-

lenia. Zrazu sa vkradla nevera a otvorená vzbura voči ich Stvoriteľovi do srdca ľudí. Začali hrešiť a stratili svoju svätosť a čistotu. Zrazu sa skryli pred Bohom. Spoločenstvo bolo rozbité, pokoj bol preč. Bolo potrebné vyhnat' Adama a Evu von z raja Božieho. Od toho času človek žije v trvalom oddelení od Boha bez pokoja v tomto svete až, kým aj bez Boha neumrie a večne bude odlúčený od spoločenstva s Bohom. Toto volá Biblia peklo. Preto potrebujeme záchranu od nášho hriechu. Preto Ježiš prišiel, aby hľadal a spasil, čo bolo stratené.

Teraz sa pýtaš samozrejme takto:

Ako nás zachráni Ježiš od hriechu?

Prvá odpoveď znie: **Svojím utrpením a smrťou na kríži.** Kristus nosí v Biblii aj meno druhý Adam. Prvý zlyhal, druhý bol Syn Boží a nezlyhal. Keď Duch viedol Ježiša na púšť, diabol ho tam pokúšal. Ale Ježiš nepadol ako obeť zvádzania. Zostal svätý a nikdy nezhrešil. Aj keď sme mali sami zomrieť za naše hriechy, išiel Ježiš nevinný a dobrovoľne na kríž, aby v zastúpení za nás pretrpel Boží spravodlivý súd. Pretože Boh je spravodlivý a svätý Boh musí trestať hriech. A pretože Kristus vzal na seba naše hriechy, stihol Ho trest Jeho Otca. Preto volá na kríži: „*Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?!*“ (Matúš 27:46). Preto hovorí Biblia: „*Toho, ktorý nepoznal hriech, kvôli nám urobil hriechom, aby sme sa v ňom stali Božou spravodlivosťou.*“ (2. Korint'anom 5:21). Na inom mieste čítame: „*V ňom máme vykúpenie skrze jeho krv, odpustenie priestupkov podľa bohatstva jeho milosti.*“ (Efezanom 1:7).

Na základe svojej vyliatej krvi daruje Kristus tým, ktorí veria v Neho ako v svojho ukrižovaného Spasiteľa, **odpustenie hriechov.** Skrze smrť Krista na kríži všetci ľudia nie sú automaticky zachránení zo svojich hriechov, ale len tí, ktorí veria v Jeho meno. Preto nám hovorí aj Matúš 1:21 „*On zachráni svoj ľud z jeho hriechov.*“ „*Svoj ľud*“ – to obsahuje všetkých ľudí, ktorí žili nielen pred, ale aj po záchrannom diele

na Golgote a milostivým osvietením Ducha Svätého verili a veria v Ježiša ako v ich Vykupiteľa.

Prvý z tohto ľudu bol Abrahám. Žil dávno pred Kristom, ale veril už v Neho. Veril, pretože bolo mu dané ako prvému vidieť deň Krista, ako to Ježiš vyjadril. (Ján 8:56). Posledný bude ten, ktorý ako posledný uverí v Krista ako svojho Spasiteľa. Potom bude počet ľudí naplnený a deň Pánov príde. To je „Ekklesia“⁴, vyvolený ľud veriacich, ktorým Boh ako Abrahámovi počíta ich vieru ako spravodlivosť. Pavel opisuje tento ľud aj týmito slovami: „*Ježiš vydal za nás seba samého, aby nás vykúpil z každej neprávosti a aby si očistil svoj vyvolený ľud, ktorý sa horlivo usiluje o dobré skutky.*“ (Titus 2:14).

Môj priateľ, patríš k tomuto ľudu? Keď nepoprosíš o odpustenie a záchranu od svojho hriechu a neuveríš, že Ježiš ti môže odpustiť tvoju vinu, nebudeš zarátaný medzi nich.

Ale keď urobíš pokánie a vyznáš svoje hriechy, potom ťa krv Krista Ježiša očistí od tvojich hriechov. „*Ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: Odpustí nám hriechy a očistí nás od všetkej neprávosti.*“ (1. Ján 1:9).

Modlitba

Pane Ježišu Kriste, aj ja som stratený a môj život je plný hriechu. Dlhý čas môjho života som o tom nevedel. Ale teraz uznávam môj zatratený stav. Chcem vstať a obrátiť sa k Tebe, Záchrancovi môjho života. Ďakujem Ti, že ma neodmietneš. Amen.

⁴ Grécke slovo „ekklisia“ prekladá sa v Novom Testamente obyčajne ako „zbor/cirkev“. Pochádza zo slovesa „ek-kaleo“ = „vyvolať von“

K viere zrodený

Ježiš odvetil Nikodémovi: „Amen, amen, hovorím ti: Ak sa niekto nenarodí znovu, nemôže uzrieť Božie kráľovstvo.“

(Ján 3:3).

Manžel jednej veriacej pani na otázku, či sa nechce venovať kresťanskej viere odpovedal: „Ach, to viete, obdivujem moju manželku a niekedy si tiež želám veriť tak ako ona. Ale viete, ja nie som k tomu povolaný.“ On neargumentoval a nebojoval proti viere, ale si len myslel, že potrebuje k tomu nejaké zvláštne schopnosti, aké má akiste jeho manželka ale on nie. Možno budete ohromení, keď vám poviem, že ten muž má pravdu. K viere skutočne patrí vnútorná dispozícia.

Napríklad maliar, muzikant alebo matematický génius musí mať prirodzené nadanie, ale talent viery má iné základy. Biblia nám objasňuje, že dar viery nespočíva v prirodzenej sile človeka, ale len skrze Ducha Božieho môže byť vložený do neho. Preto hovorí Ježiš o nutnosti znovuzrodenia, ktoré sa musí stať nie biologickým ale duchovným spôsobom. A tak On postavil základ: „*Čo sa narodilo z tela, je telo, a čo sa narodilo z Ducha, je Duch.*“ (Ján 3:6). Všeobecné nadanie prichádza s prirodzeným narodením, nadanie (talent) viery však len na základe duchovného narodenia.

Duchovné narodenie.

Ak sa teraz pýtate, ako môže vo vašom srdci povstať viera, potom tu je presná odpoveď.

Potrebujete znovuzrodenie, ktoré prináša so sebou vieru. Ako raz Ježiš povedal slávnemu učencovi Nikodémovi, ktorý bol tak zmätený, že sa priamo spýtal, ako sa môže niekto vrátiť do tela svojej matky a znovu sa narodiť (Ján 3:4). Ježiš to vysvetľoval z toho hľadiska, že sa jedná o znovunarodenie skrze Ducha Svätého. Toto prináša talenty a spôsobilosti, ktoré prirodzene narodený človek nemôže mať.

Aj keď sa priemerne obdarený človek veľmi namáha, nebude predsa nikdy ako Albert Einstein. Tak ako genius je dielom stvorenia prírody, tak je aj veriaci človek dielom znovuzrodenia. Biblia nazýva toto nové narodenie tiež ako nové stvorenie. Preto živá viera nemôže vzniknúť výchovou, školením alebo námahou. Tak ako narodený vták prichádza s krídlami na tento svet, tak prichádza aj znovuzrodený kresťan s vierou na tento svet. Dôverujúca viera je výsledkom nového života, ktorý pre ľudí z milosti vytvoril Boh.

Čo sa stane pri znovuzrození?

Dovoľte mi, aby som vám pomocou Biblie vysvetlil, čo prebieha, keď prežijeme zázrak opätovného narodenia sa – v Biblii tiež nazývané znovuzrodenia⁵ (napríklad Títovi 3:5). My ostaneme samozrejme tou istou osobou, ale Boh podnikne v systéme nášho celkového bytia akýsi skrytý operačný zákrok. On pritom zmení mocou svojho Ducha Svätého naše základné zmýšľanie, ktoré skrze hriech má prirodzenú antipatiu proti všetkému Božskému. Lebo Biblia vraví: „*Zmýšľanie tela je nepriateľstvom voči Bohu.*“ (Rimanom 8:7).

Pretože toto nepriateľstvo proti Bohu je nám prirodzené, nemôže sa žiaden človek sám postaviť pod Boží zákon a napraviť sa (obrátiť sa). To jednoducho odporuje Jeho prirodzenosti. Preto sa Boh zľutováva nad ľuďmi a cez milostivé jednanie mení ich základné zmýšľanie. Vrodená náklonnosť k hriechu bude vystriedaná náklonnosťou k Bohu. To je asi tak, akoby niekto tajne prestavil smerovku kompasu, ale tá sa bude stále prirodzene otáčať k chladnému severu. A práve tak sú vnútorné magnetické sily neznovuzrodených ľudí neoblomne smerované na hriech. Človek môže byť, kde len chce, na horách alebo v údoliach, na pevnine alebo na mori, v lese alebo na púšti, na daždi alebo v slnečnom svite, za dňa alebo v noci – jeho staré zmýšľanie je stále smerované na zlo.

⁵ Nesmie sa zameniť s „prevtelením, reinkarnáciou“! Biblický pojem má celkom odlišný význam

Preto je zázrak nutný na to, aby sa prirodzená ľudská príťažlivosť k hriechu preorientovala. Keď sa to stane, potom smerovka ľudského zmýšľania ukazuje v opačnom smere, totiž k Bohu a k Jeho pravde. Týmto novým životným princípom je uchopený celý človek. Zrodila sa nová vôľa. Je založené nové vnútorné smerovanie. Je zriadené iné zmýšľanie: „*Lebo zmýšľanie tela vedie k smrti, zmýšľanie Ducha však vedie k životu a pokoju.*“ (Rimanom 8:6).

Zmenený vzťah k hriechu

Po takomto Božom zákroku nie je človek bezhriešny, ale jeho vzťah k hriechu sa stal úplne iným. Prirodzene, znovuzrodený človek môže ešte zhrešiť, ale hriech už viac nemiluje. Keď padne do hriechu, ako o tom hovorí Biblia, potom už z toho nemá potešenie ako kedysi, ale trpí. To je vlastnosť, ktorú predtým nemal. Keď budete hľadať Boha – ale nie iba z náboženského záujmu, ale preto že váš duch po Ňom túži, potom spoznáte váš falošný život. Robte pokánie a Boh vás zmení. Zatiaľ čo predtým ste mali zaľúbenie v hriechu a poddávali ste sa mu, teraz ho budete nenávidieť. Vystrihajte sa zlu a namiesto toho budete mať túžbu po pravde a čistote. Predtým ste o všetkom pochybovali a nemohli ste veriť Biblii. Dnes ju čítate, akoby bola váš každodenný chlieb, a veríte tak samozrejme, ako keď vták lieta. To je výsledok znovuzrodenia.

Myslíte tiež na to, že nástroj, ktorý Boh pri tomto zákroku používa, je Jeho Božské slovo. Biblia hovorí: „*Ved' ste znovuzrodení nie z porušiteľného, ale z neporušiteľného semena slovom živého a večne trvajúceho Boha.*“ (1. Petrov 1:23). Preto využívajte každú príležitosť počúvať zvestovanie (kážň) evanjelia. „*Teda viera je z počutia, počutie však skrze slovo Kristovo.*“ (Rimanom 10:17). Nepokúšajte sa teda, viesť nový život v moci vášho starého života. To nie je správne. Ale proste Boha o nové sformovanie vášho života. Som pevne presvedčený, že On teraz na vás pôsobí. Preto vás vyzývam: Verte

v Pána Ježiša Krista. Potom budete nie len schopní veriť, ale sa k viere aj zrodíte. Aký naplnený život a aká istá nádej to je!

Modlitba

Pane Ježišu Kriste, ďakujem Ti za nový život od Teba. Daruj mi prosím vnútornú schopnosť, aby som mohol veriť. Porozumel som, že to nezvládnem sám od seba. Preto Ťa prosím, pomôž mojej nedôvere. Ďakujem, že si vyslyšal moju modlitbu. Amen.

Obrátenie sa k Bohu

„Boh teda aj pohanom daroval pokánie, aby mali život.“

(Skutky 11:18).

Dôsledkom Božieho pôsobenia na naše srdcia je, že sme sa odvrátili od nášho starého života a obrátili sme sa k Bohu. Biblia pre to používa pojem „obrátenie sa“.

Poznáte určite výrok „Od Saula k Pavlovi“. Keď on mal zážitok obrátenia sa, hovoril k nemu Boh: „*Vytrhol som ťa z tohto ľudu, aj spomedzi pohanov, ku ktorým ťa posielam, aby si im otvoril oči, aby sa odvrátili od tmy k svetlu.*“ (Skutky 26:17,18). Zámerom Božím je teda obrátenie sa. Kritici radi označujú „ARCHU“⁶ ako „Cirkev obrátenia sa“. Ale to si nás vlastne vážia, pretože Biblia je od začiatku do konca knihou obrátenia sa.

Postup cez Bibliu

Už v Starom zákone volajú proroci: „*Nech bezbožný opustí svoju cestu a muž nepravosti svoje myšlienky, a nech sa obráti k Hospodinovi, k nášmu Bohu*“ (Izaiáš 55:7). V Novom zákone volá ten istý hlas potom takto: „*Kajajte sa teda a obráťte sa, aby vám boli zotreté hriechy.*“ (Skutky 3:19). Skutky Apoštolov zvestujú radostne o týchto kazateľoch obrátenia sa: „*Pánova ruka bola s nimi a veľa ich uverilo a obrátilo sa k Pánovi.*“ (Skutky 11:21). Tiež Pavol nemal iný cieľ v zmysle Božieho poverenia, než obrátenie sa jeho poslucháčov. Toto je zrejme napríklad aj z reakcie kráľa Agrippa, ktorý Pavlovi povedal: „*Bezmála by si ma presvedčil a urobil zo mňa kresťana.*“ (Skutky 26:28 EP). A čo odpovedal Pavol? Ospravedlnil sa, že práve takto s Bohom a s Ježišom započal? Povedal snáď kráľovi, že je dobre, ak zostane pri jeho náboženstve a že sa nepotrebuje bezpodmienečne obrátiť ku Kristovi? Nie, ale on rázne odpovedal: „*Želal by som si od Boha, aby si sa nielen ty, ale aj všetci ostatní, ktorí ma dnes počúvajú, skôr alebo neskôr*

⁶ Archa – (koráb) – názov cirkevného zboru v Hamburgu

stali takými, ako som ja, okrem týchto pút“ (Skutky 26:29). A čím bol Pavol? Samozrejme veriacim kresťanom.

Duchovní, ktorí prestali kázať o obrátení sa, zabudli, že práve takýmto kázňam môžu ďakovať za svoj cirkevný úrad. Lebo kresťanská cirkev nie je ustanovená cez nič iné ako cez obrátenie sa. Pretože Biblia káže ísť do celého sveta, aby sme činili učeníkov vo všetkých národoch, prosíme ľudí, aby sa zo srdca obrátili k Ježišovi Kristovi. (Matúš 28:18-20).

Obrátenie sa – čo to znamená?

Chcel by som vám vysvetliť, ako sa tiež vy môžete obrátiť k Bohu. Ako vieme, Boh hovoril k Pavlovi: „*Vytrhol som ťa z tohto ľudu, aj spomedzi pohanov, ku ktorým ťa posielam, aby si im otvoril oči, aby sa odvrátili od tmy k svetlu.*“ (Skutky 26:17,18). Dá sa to tiež nazvať obrátenie sa od klamstva ku pravde. Ale nikto nebude obrátený, keď uznáva klamstvo za pravdu alebo tmu za svetlo. Na to sú potrebné otvorené oči.

Raz som počul o jednom mužovi, ktorý musel byť veľmi rýchlo operovaný. Ale už bolo príliš neskoro, pretože rakovina zasiahla celé telo bez toho, aby pacient o tom niečo vedel. O štyri týždne neskôr bol mŕtvy. Nieкто iný mal takú istú rakovinu, ale pri jednom vyšetrení sa včas prišlo na to, že má nádor. Tento bol odstránený a ten muž žije dodnes.

Prečo môže jeden z nich ešte žiť a druhý musel zomrieť? Lebo jeden z nich v pravý čas poznal pravdu o svojom zdravotnom stave, zatiaľ čo druhý nevedel ako na tom je.

Veril, že je zdravý. Ale mýlil sa a jeho omyl bol smrteľný. O ňom podľa slova Biblie môžeme povedať: Tento muž zostal tak dlho v „temnote“, až bolo príliš neskoro. Ak by mu práve tak ako tomu druhému mužovi nieкто „otvoril oči“ a dozvedel sa o svojom zdravotnom stave, prešiel by od omylu k pravde a bol by takisto zachránený.

A práve tak je to aj s neobrátenými ľuďmi. Oni sú samozrejme pevne presvedčení, že je s nimi všetko v poriadku. Preto

je im myšlienka o obrátení sa celkom cudzia. „Prečo by som to mal urobiť?“ pýtajú sa, „Som predsa slušný človek a nerobím nikomu nič zlé.“ Tak myslia milióny ľudí, ktorí žijú bez Boha na tomto svete. A pravdepodobne aj vy ste takej istej mienky, že je s vami všetko v najlepšom poriadku. Ale slovo Božie hovorí, že sa mýlite a to smrteľne. Preto vás prosím, nechodte iba na preventívnu protirakovinovú prehliadku, ale nechajte si prosím vyšetriť aj stav vašej duše. To samozrejme nemôže urobiť žiaden človek, iba sám Boh. On nepozera iba na to, čo je možné vidieť očami, ale On pozerá tiež do srdca. Keď uvidíte váš život vo svetle Biblie, potom sa zľaknete, ako rakovinový nádor hriechu prenikol do celej vašej duše, až celkom onemocnela. Potom vám bude jasný váš vnútorný stav núdze a pochopíte, prečo ste sa duševne tak mizerne cítili. Podstatou toho bol váš rozpor s Bohom.

Počas takzvaných „chaos-dní“ mladí ľudia robili randál a všetko rozbíjali. Nasledujúce ráno sa pýtal jeden farár mladého muža, ktorý bol taktiež pri tom: „Prečo musíte všetko rozbiť?“ Odpoveď vytriezveného bola: „Ach, pán farár, to je všetko len beznádejnosť.“ Ale nielen mladí ľudia sú bez nádeje. Nielen chudáci a nezamestnaní, ale tiež bohatí a slávni. Samozrejme každý si myslí, že to je iba vtedy, keď mu niečo chýba. Ale aj keby mal všetko, aj tak bude nešťastný.

Keď budú vaše oči otvorené a Božie slovo vám prinesie svetlo, potom budete vedieť, že to je hriech, ktorý vás utláča. Ale potom tiež spoznáte, že nám Boh v Ježišovi Kristovi daroval odpustenie a pokoj v duši. Apoštol Ján píše vo svojom liste: „*Ale ak vyznávame svoje hriechy, On je verný a spravodlivý. Odpustí nám hriechy a očistí nás od všetkej nepravosti.*“ (1. List Jánov 1:9). Ten, kto dostal otvorené oči, aby videl Božiu lásku, ktorá nám je zjavená v ukrižovanom Kristovi, začína veriť, činí pokánie a obráti sa. Nech Boh použije tieto slová k tomu, aby vám dal svetlo a s tým poznanie Božieho evanjelia a pomohol vám obrátiť sa. Prosím, nevysvetľujte si to zle. Tu nejde o to, nahovoriť vás do nejakej cirkvi, aby ste sa

stali platiacim členom. Beda tým, ktorí tak činia. Nie, ide o vás samotných, o zdravie vašej nesmrteľnej duše a o váš večný život.

Modlitba.

Nebeský Otče! Prehrešil som sa voči nebu a voči Tebe. Moje hriechy spôsobili veľa škody a žiaľu. Cítim sa tak špinavý. Prichádzam k Tebe so svojím previnením. Daj mi Tvoju milosť a odpusti mi. Amen.

Istota spasenia

„A ten istý Duch spolu s naším duchom osvedčuje, že sme Božie deti.“
(Rimanom 8:16 EP).

Nie je napísané, že Duch Boží nášmu duchu osvedčuje niečo, čo ešte nevieme, ale osvedčuje niečo spolu s naším duchom, a to že sme Božie deti?

Predstavme si chudobného človeka, ktorému chce boháč zobrať jeho malý domček pod nejakou zámienkou. Chudobný muž vie presne, že dom mu patrí. Ale túto istotu mu chcú teraz vziať. Ale tu sa objaví známy, ctihodný svedok a hovorí: „Pravdaže pán sudca, pozemok vždy patril rodine tohto muža a patrí mu aj dnes!“ Tento vážený svedok potvrdil tvrdenie malého majiteľa domu. Spolu s ním dosvedčuje to isté. Takto robí Svätý Duch s nami.

Diabol je stály „žalobca proti našim bratom“ (Zjavenie 12:10). Tvrdí, že si nemôžeš byť istý, že si Božie dieťa. Nebo ti nepatrí, povie. Ty to ale vieš vo svojom srdci lepšie. Si si istý, že príbytok v nebi už teraz patrí tebe. A napriek tomu ten Zlý alebo aj tvoje súčasné okolnosti ťa žnú do úzkosti, že zostaneš neistým. Ale sláva Bohu, vtedy príde nebeský svedok. Je to tretia osoba v Božstve, Duch Svätý, a osvedčuje spolu s tebou, že si dedič večnej slávy.

Akým spôsobom sa teda odohrá svedecká služba Ducha Svätého spolu s naším duchom, že sme Božími dieťkami?

Slovom Božím

Je isté, že neexistuje na celom svete žiadne väčšie svedectvo Ducha ako Biblia. Jej pisateľ je Duch Svätý. Veríme v doslovnú inšpiráciu Svätého Písma. „A tak sa prorocké slovo stalo pre nás mocnejším. Dobre robíte, keď naň upierate svoj zrak ako na sviecu, ktorá svieti na temnom mieste, až kým nezažiarí deň a nevyjde vám v srdciach zornička“ (2. Petrova 1:19). Peter tu hovorí o zážitku na vrchu premenenia: „Veď prijal česť a slávu od Boha Otca, keď mu zaznel z velebnej slávy hlas: Toto je môj

milovaný Syn, v ktorom som našiel zaľúbenie. Tento hlas sme počuli prichádzať z neba my, ktorí sme s ním boli na svätom vrchu.“ (2. Petrova 1:17-18). Tento zážitok bol skutočný a hlas bol pravý a dôveryhodný. A predsa nám dnes apoštol hovorí, že prorocké slovo, ktoré smieme vlastniť, je ešte pevnejšie. Duch nám cez Písmo sprostredkuje istotu spasenia, preto znie zdravá zásada: Aby sme si boli istí spasením, musíme začínať Slovom. Ak si si neistý svojím synovstvom a Božou láskou k tebe, začni znovu intenzívnejšie študovať Bibliu. Hovorí o tvojom vykúpení. Svedčí o tvojom vykúpení a o tvojom večnom spasení, lebo v Písme máme večný život. „Práve ony svedčia o mne.“ (Ján 5:39), hovorí náš Pán. Božie Slovo nám dáva základnú istotu čiže **istotu viery**. „Pristúpme s úprímnym srdcom v plnej istote viery so srdcom očisteným od zlého svedomia a s telom obmytým čistou vodou.“ (Hebrejom 10:22). „Kto verí v Božieho Syna, má svedectvo v sebe.“ (1. Jánov 5:10).

Pôsobenie Svätého Ducha v nás

Svätý Duch potvrdzuje, že sme deti Božie svojím pôsobením v nás. Smieme hľadať dôkazy Božieho diela v našom živote. Pritom nám pomôže zvlášť Ján vo svojich listoch. Hovorí o osobitných znakoch milosti.

Jedným z nich je **naš postoj voči hriechu**. Aj keď pravé Božie dieťa opakovane padne do hriechu – tvrdiť niečo iné by bolo sebaklamom (1. Jánov 1:8) – nehreší bezstarostne ďalej. „Ktokoľvek sa narodil z Boha, nepácha hriech, lebo jeho semeno zostáva v ňom; a nemôže hrešiť, pretože sa narodil z Boha“ (1. Jánov 3:9). Z toho vyplýva, že pravá prosba – byť čistý, oslobodený od hriechu je znak Božích detí.

Ďalší znak je **naš postoj voči iným kresťanom**. Nasledovník Ježiša miluje Boží ľud. „My vieme, že sme prešli zo smrti do života, lebo milujeme bratov.“ (1. Jánov 3:14). „Kto hovorí, že je vo svetle, a nenávidí svojho brata, je ešte stále v tme.“ (1. Jánov 2:9). Láskou stojí a padá všetko. Pavel nám to ujasňuje v 1. Korint’anom 13. Láska je stredobodom

a jadrom každej činnosti. Nehovorím, že musíš byť dokonalý v láske, ale že by si chcel byť v nej zo srdca rád dokonalým. To je nádherný znak pôsobenia Ducha v tvojom živote. Potom si zrodený Duchom a dieťaťom Božím.

Tretím znakom je **naš postoj voči Božej pravde**: „Každý kto verí, že Ježiš je Kristus, narodil sa z Boha; a každý, kto miluje rodiča, miluje aj toho, kto sa z neho narodil.“ (1. Jánov 5:1). Uznanie pravdy, že Boh v Kristu prišiel v tele, je ďalší znak nášho znovuzrodenia. Miluješ Bibliu? Chcel by si za všetko vo svete poznať jej pravdu? Ak to je tvoja túžba, môžeš vedieť, že Boží Duch v tebe pôsobí.

Po štvrté je **naša túžba po modlitbe** ďalší znak Ducha v našom živote. Kto zase a zase netúži po spoločenstve s Bohom, musí sa opýtať, či dostal ducha synovstva. Keby vyznanie „Abba, Otče“ nežilo v nás (Rimanom 8:15), potom by ešte v nás vládol duch otroctva. Iste jestvujú aj tu rozdiely. Nie vždy je modlitebný život dokonalý. Ale tam, kde nie je žiadna modlitba, nejestvuje Duch ani synovstvo. Kde je pravé synovstvo Božie, tam „prichádza aj Duch na pomoc našej slabosti. Ved' nevieme, za čo sa máme modliť, ako sa patrí. Ale sám Duch prihovára sa za nás nevysloviteľnými vzdychmi. Ale ten, ktorý skúma srdcia, pozná úmysel Ducha, lebo sa za svätých prihovára tak, ako chce Boh“ (Rimanom 8:26-27). Takto dáva Duch svedectvo spolu s našim duchom a svedomím, že sme deti Božie. Rád nazývam istotu, ktorá sa nám deje cez znaky pôsobenia Ducha Svätého, **istotou skúsenosti**.

Priame skúsenosti.

Ale existuje tiež ešte niečo také ako **istota prijatia**. Túto dostaneme, keď Duch Boží hovorí priamo k nám. Takto má dieťa Božie aj priame skúsenosti s Bohom. To nie je objektívne svedectvo Písma a jeho zaslúbenia, ale priame subjektívne svedectvo zo srdca do srdca medzi Bohom a človekom.

Také potvrdenie bolo zrejmé pri krste Ježiša. „A z neba zaznel hlas: Toto je môj milovaný Syn, v ktorom som našiel

zalúbenie“ (Matúš 3:17). Podobným spôsobom bolo aj na vrchu premenenia priame oslovenie a potvrdenie.

Aj apoštoli dostali také vnuknutia Ducha Svätého, ktoré potvrdili ich povolanie a urobili ich pevnejšími v ich službe. „V noci však Pán vo videní povedal Pavlovi: *Len sa neboj, nemlč, ale rozprávaj!*“ (Skutky 18:9).

Pokúsím sa to ilustrovať podobenstvom. Keď sirotu adoptuje dobrotivý muž a prinesú ju do nového otcovského domu, sotva tomu môže omilostené dieťa porozumieť. Nový otec jej iste povedal, že teraz smie navždy zostať v tomto peknom dome. Možno jej aj ukázal úradnú listinu synovstva a uistil ju: „Pozri sa, tu stojí čierne na bielom, že si navždy naše dieťa!“ Samozrejme dieťa sa raduje, ale ešte je neisté. Myslí si: „Kto vie, či ma zajtra nepošlú späť do detského domova alebo dokonca na ulicu.“ Na jednej strane sa chce radovať, a napriek tomu je plné obáv. Presne na tento stav myslí Pavel, keď píše: „*Ved' ste neprijali ducha otroctva, aby ste opäť žili v strachu, ale prijali ste Ducha synovstva, v ktorom voláme: Abba, Otče.*“ (Rimanom 8:15). Ale toto dôvery plné „Abba, Otče“ zdá sa bývalému otrokovi alebo bývalému dieťaťu smetiska neľahkým. Je právny dieťaťom na sto percent ba aj dedičom, ale ešte nežije v duchu synovstva. Duchovné dieťa je ospravedlnené (očistené) krvou Ježiša Krista. A teraz adoptívni rodičia zaobchádzajú s dieťaťom s láskou. Vezmú ho do náručia, rozmaznávajú ho a uistujú ho o tom, čo poručenský sudca už dávno rozhodol. Nehovoria mu nič nové. Ale povedia mu: „Si naše dieťa a môžeš nás osloviť mama a ocko“. To mieni Pavel, keď hovorí: „*A ten istý Duch spolu s naším duchom osvedčuje, že sme Božie deti.*“ (Rimanom 8:16 EP). To sú potvrdenia synovstva. Existujú láskania Ducha Svätého, božky z neba, naplnenia a pomazania, ktoré nás majú utešovať a povzbudiť v našom stave viery.

Keď je teda život vo viere ešte na začiatku, alebo sa deti Božie nachádzajú v ťažkých útokoch a ľahko sa unavia, Boh očividne uznáva za dobré bezprostredne utešovať svoje deti.

Ale bolo by to choré, keby dieťa po rokoch chcelo ešte každých päť minút bozk od otca, pretože inak neverí, že je skutočne jeho dieťaťom. A keď matka dieťa musí objímať od rána do večera, pretože inak neverí, že skutočne patrí k rodine, niečo nie je v poriadku. Nie, v pravej rodine ľudia žijú spolu na základe viery a dôvery. Len keď dieťa neverí rodičom, potom v ustráchaní žiada znamenia.

Často počujem, ako Božie deti žiadajú znamenia. Odôvodňujú to tým, že chcú pokračovať v živote duchovne. Ale pýtam sa: Kam vlastne smerujú? Z Božej milosti som v otcovskom dome a tam chcem zostať. Kam by som inak chcel ísť? Nemusím nepretržite dostávať znamenia. Môj vzťah s Bohom je objasnený raz a navždy. Som Jeho dieťaťom a Jeho dedičom. O tomto ma v svojom slove uistil, áno aj prisahal. To stojí večne a pevne a nič sa na tom viac nemení a tomu verím!

Vieme, že starší brat strateného syna bol veľmi mrzutý voči svojmu otcovi, pretože mu nikdy nedovolil zabiť teľa ako prejav otcovskej lásky. Ale otec mu odpovedal: „*Dieťa moje, ty si stále so mnou a všetko, čo mám, je tvoje.*“ (Lukáš 15:31). Inými slovami: „Musíš mať také znamenie?“ Samozrejme, keď Tomáš žiadal znamenie, Ježiš mu ho rád dal. Ale Jeho výklad znel: „*Uveril si, pretože si ma videl. Blahoslavení, ktorí nevideli, a uverili.*“ (Ján 20:29). Ale nechcem byť jednostranný. Boh pre isté prípady predvídal aj pre nás „zabítie teliatka“.

Aj mne dal často príslovečný smotanový čepček a pripravil priame stretnutia a zážitky. Často mi na útechu hladil vlasy a sprítomnil mi môjho nebeského Otca. Boli to nádherné chvíľky. Nikdy nezabudnem na stretnutia s Bohom a pomazania, ktoré mám až do dnešného dňa a zaiste budem mať i naďalej. Zdravý kresťanský život však nevzťahuje svoju bezpečnosť na istotu zážitkov, ale na istotu viery.

Ako máme hodnotiť tieto svedectvá Ducha pri nás?

Som pevne presvedčený o tom, že každému kresťanovi boli, dávno alebo nedávno, dané také potvrdzujúce priame svedectvá

Ducha Svätého. Ale pritom nejestvuje žiadne pravidlo, že by sa tak malo diať. Lebo aj keď by kresťan nikdy nezažil také znamenia, malo by mu byť povedané, že základ tvojho spasenia nie sú zážitky, ale dielo vykúpenia Ježiša Krista na golgotskom kríži. Preto je najdôležitejšie, hľadať Krista a poznať Ho v Jeho Slove a plne sa Ho držať. Potom už nevádi, čo pocítiš, alebo nepocítiš. Zostaň pri tom, čo Peter povedal: „*Nevideli ste ho, a predsa ho milujete. Ani teraz ho nevidíte, ale veriac v neho radujete sa nevýslovnou radosťou, plnou slávy.*“ (1. Petrov 1:8). Lebo Ježiš nepovedal v pokušení Diablovej, že počul hlas, ale odpovedal: „*Je napísané.*“ (Matúš 4:4+6+10). Ak posvätenie nie je viditeľné v našom živote a zlyháme, tak pôsobenia Ducha v nás budú vyzeráť často neisté. Potom sa pýtame, či je to Duch Svätý, čo pôsobí v našom živote. Práve tak je to pri istote prijatia. Na smrteľnej posteli má význam len objektívne svedectvo, istota viery. Lebo „*Môj spravodlivý z viery bude žiť.*“ (Hebrejom 10:38).

Modlitba

Milý Otče, na nebi! Ďakujem Ti za synovstvo Božie. Ako Tvoje dieťa môžem Ťa volať Otče. Ešte to správne nevládzem pochopiť, že si ma urobil dedičom nebeských vecí, ale je to nádherne a ďakujem Ti za to. Teraz nie som viac otrok hriechu, ale Tvoje milované dieťa. Ďakujem Ti, ďakujem vrúcne. Amen.

Krst viery

„Kajajte sa, každý z vás nech sa dá pokrstiť v mene Ježiša Krista.“ (Skutky 2:38a).

Keď sa teraz niekto stal dieťaťom Božím pokáním a vierou, práve začína nový život. Život s Ježišom sa môže ďalej vyvíjať a musí sa rozvinúť. Keď novonarodené dojča nerastie, vtedy je choré. Podstatný krok k duchovému rastu pre novo obrátených ľudí je krst. Žiaľ, počas storočí bolo medzi cirkvami veľa sporov nad týmto predmetom. Pritom je ale nevyhnutnosť krstu veriacich veľmi zreteľne vyjadrená v Písme Svätom. V Skutkoch sme čítali: *„Kajajte sa, každý z vás nech sa dá pokrstiť v mene Ježiša Krista.“* (Skutky 2:38a).

Tým je poradie objasnené. Najskôr *kajajte sa, obráťte sa a nechajte sa zachrániť vierou*. A potom *každý z vás nech sa dá pokrstiť*. Tým je zrejmé, že podmienkou pre krst je živá viera.

Krst veriacich

Keď hovoríme o krste, potom niektorí hovoria o „krste detí“ a iní o „krste dospelých“. Podľa Biblie ani jeden z týchto pojmov nie je výstižný. Najskôr výraz „krst veriacich“ by mohol byť správny: *„Kto uverí a bude pokrstený, bude spasený.“* (Marek 16:16). A potom náš text pokračuje: *„Kto však neuverí, bude odsúdený.“* (Marek 16:16). Môže sa stať, že niekto je pokrstený, ale neverí. V tom prípade bude odsúdený, pretože kto neuverí, bude odsúdený.

Ako výstižný príklad môže slúžiť 8-ročné dieťa, ktoré svedčí, že mu Kristus odpustil jeho vinu a že sa stalo zo srdca veriacim v Pána Ježiša Krista. Teda toto dieťa je oprávnené dať sa pokrstiť na základe svojej viery. Na druhej strane môže sa stať, že 60-ročný človek požiada o krst. Ale na otázku, či verí zo srdca a či sa vierou stal dieťaťom Božím odpovedá, že je dobrý človek, a preto sa chce nechať pokrstiť. Dobré skutky nie sú podmienkou krstu, aj keď sú veľmi kresťanské. Podmienkou

krstu je živá viera v Ježiša Krista. Preto tento 60-ročný človek nemôže byť pokrstený, aj keď je dospelý.

Niektó sa pokúšal zosmiešniť krst tým, že vravel: Tak ako je jedno, či do šálky nalejeme najskôr čaj a potom cukor alebo najskôr cukor a potom čaj, takisto je predsa jedno, či sa najskôr dáme pokrstiť a potom uveríme, alebo či najskôr uveríme a potom sa dáme pokrstiť. Moja odpoveď nato je: najskôr musíme šálku niekam postaviť a potom naliať čaj a nie najskôr nalievať čaj na stôl a vzápätí tam postaviť šálku. Neexistuje dôvod, ani dejiny cirkvi nám nedávajú dôvod na to, aby sme menili hlavnú zásadu krstu.

Tak ako Ježiš nariadil krst a apoštoli ho používali v praxi, malo by to tak byť aj dnes. Číňte pokánie a nech sa pokrstí každý jeden z vás. Človek sa nestane krstom spaseným a znovuzrodeným, ale stane sa krstom poslušným slovu Božiemu. V Skutkoch, v 8. kapitole nájdeme správu o obrátení sa a o krste ministra financií z Etiópie. Filip s ním sedel na voze a vysvetľoval mu spasenie jeho duše. Po chvíľke uvidel správca pokladov vodu a spýtal sa: „Čo mi prekáža dať sa pokrstiť?“ (Skutky 8:36). Ale Filip odpovedal: „Ak veríš z celého srdca, je to možné; budeš spasený. A eunuch odpovedal: Verím, že Ježiš Kristus je Boží Syn. Rozkázal zastaviť voz a obaja, Filip aj eunuch, vstúpili do vody a Filip eunucha pokrstil.“ (Skutky 8:37-38).

Kedy pokrstil Filip správcu? Potom, ako sa ho celkom konkrétne spýtal, či verí z celého srdca. Iba keď minister financií potvrdil, že verí zo srdca v Ježiša Krista, súhlasil Filip s krstom. Chcel by som vás posmeliť, aby ste sa nechali pokrstiť, ak ste sa obrátili k nášmu Pánovi a Vykupiteľovi Ježišovi Kristovi. Nasledujte Pána poslušne v krste.

Krst ponorením

Napriek tomu sa nás ľudia stále pýtajú, prečo ponárate veriacich do vody a prečo ich len nepokropíte. Slovo „krstiť“ znamená v gréckom základnom význame jednoznačne „pono-

riť/potopiť“. Len ponorenie dáva zmysel. Lebo je napísané: „Alebo neviete, že všetci, čo sme boli pokrstení v Krista Ježiša, v jeho smrť sme boli pokrstení? Krstom sme teda spolu s ním boli pochovaní do smrti, aby rovnako, ako Kristus bol slávou Otca vzkriesený z mŕtvych, sme aj my chodili v novote života.“ (Rimanom 6:3-4).

V krste človek, ktorý uveril, vyjadruje, čo prežil vo vnútri. Starý hriešny život zostane pochovaným, preto ponorenie. Tak ako Kristus vstal z mŕtvych, tak aj my kresťania (obrazne) vstávame z krstu do nového života s Ježišom. Toto by malo byť ukázané a potvrdené krstom. Preto Nová Zmluva pozná krst veriacich len vo forme ponorením.

Požehnanie krstu

Nejde o to, aký postoj má cirkev ku krstu, ale o to, aby sme ctili Božie Slovo. Ide o to, aby ste aj vy boli poslušní Pánovi, pretože máme poslúchať Boha viac ako ľudí. Je veľké požehnanie v tom, že sa ľudia nechajú pokrstiť. Bohoslužby pri krste patria k vrcholom života v kresťanskom zbore. Keď čerstvo pokrstení vychádzajú z vody, sú často premožení radosťou a Božie požehnanie naplňa a obohacuje ich život. Často objímajú jeden druhého a plačú od radosti a jasotu. Radosť spasenia ich zachytí všetkých a vždy znova hovoria: „Aké je to nádherne, byť poslušný a nechať sa pokrstiť v mene Otca, Syna a Ducha Svätého tak, ako to Ježiš doslova nariadil.“ Občas bývajú ľudia uzdravení, občas sú pokrstení Duchom Svätým a začínajú oslavovať Boha v jazyku, ktorý ešte nepoznali.

Mladé dievča napríklad vystúpilo z vody a bolo plné vďaky voči Pánovi. Po krste si kľaklo spolu s inými pokrstenými, aby prijalo požehnanie pod vkladanie rúk. Keď starší na ňu položili ruky, zostúpila na ňu moc Božia tak silne, že začala prorokovať. Duch Svätý jej dal tento dar, ktorý bol neskôr požehnaním pre celý zbor. A dnes slúži svojmu Pánovi v práci na misii.

Krst patrí do miestneho zboru. Keď už poznáte dôležitosť krstu a ak by ste chceli urobiť rozhodujúci krok v smere

k duchovnému rastu, chcel by som vás poprosiť, nechajte sa pokrstiť biblicky. Hľadajte biblicky orientovaný zbor, kde krstia podľa vzoru Novej Zmluvy. Želám vám pri tomto rozhodnutí obzvlášť bohaté požehnanie.

Modlitba

Ďakujem, milý Pane, za požehnanie krstu. Rád pôjdem celou cestou s Tebou a tak Ťa chcem nasledovať aj v krste. Chcel by som prežiť, čo to znamená s Tebou zomrieť, byť pochovaný a vzkriesený. Chcel by som sa dať pokrstiť, aj keď narážam na odpor svojich priateľov. Dôverujem Tebe. Amen.

Patrím zboru

„A Pán pridával deň čo deň zachránených k tomuto spoločenstvu.“ (Skutky 2:47b).

Tak ako sa novoobrátený dá pokrstiť podľa biblického vzoru, mal by sa aj podľa vzoru Novej Zmluvy pripojiť ku zboru. V Skutkoch sa opätovne píše o tom, ako sa ľudia pridávali k zboru. (Skutky 2:41+ 47; 5:14; 11:24).

Pre nový život plný viery je veľmi dôležité byť začlenený v biblicky orientovanom zbore. Živí kresťania, keď sú spolu, sú ako žeravé uhlíky. Vznikne silná žiara. Keď sú ale uhlíky položené bokom, skoro vychladnú. Potom, čo vás Ježiš zapálil a žeravá láska naplnila vaše srdce k Nemu, má byť vaša najväčšou starosťou nielen zachovávať túto žiaru, ale ju dokonca ešte rozhojňovať. Preto by mali kresťania vždy pestovať spoločenstvo s rovnako zmýšľajúcimi ľuďmi. Biblia nám podáva správu, že prví kresťania stále pestovali spoločenstvo: „*Tí, čo prijali jeho slovo, dali sa pokrstiť a toho dňa sa k nim pripojilo asi tritisíc duši. Zotrvali v učení apoštolov a v spoločenstve, pri lámaní chleba a v modlitbách.*“ (Skutky 2:41-42).

Sú teda štyri podstatné prvky, ktoré sú potrebné pre nový život v Kristu: Biblické učenie, spoločenstvo, Večera Pánova a modlitba. Tieto prvky by sa mali nachádzať v každom biblickom zbore.

Strach pred záväzkom

Žiaľ, vždy sú aj takí kresťania, ktorí si zľahčujú poslanie, ktoré má plniť zbor podľa vzoru Nového Zákona so svojimi predpismi a štruktúrami. Uprednostňujú takzvané nadkonfesionálne kruhy bez viazania sa a ostýchajú sa dávať biblicky orientovanému zboru svoju dôveru a pripojiť sa k nemu. Ale Ježiš hovorí: „... *si postavím Cirkev.*“ (Matúš 16:18).

Chcel teda postaviť svoj zbor, nič iné. A ten chcel urobiť takým silným, že ani moci pekla ho nemôžu premôcť. Apoštoli písali svoje listy výlučne do zborov a nie mimo nich. Zbor je

plánom Božím a nie je náhodnou konštrukciou, ku ktorej by sa mohli prípadne pridružiť alternatívne modely. Tento plán, „zbor“ alebo „cirkev“, zjavil Boh apoštolom, aby bolo jasné všetkým kresťanom, v akých cestách sa má naplniť ich nasledovanie. Lebo cez zbor chce Boh zjaviť svoju moc, „... aby teraz kniežatstvám a mocnostiam v nebesiach bola skrze cirkev oznámená mnohotvárna múdrosť Boha.“ (Efezanom 3:10).

Telo Kristovo

Zbor (cirkev) sa v Novej Zmluve prirovnáva k telu. Pavel píše vo svojom prvom liste veľmi podrobne, že jednotliví kresťania nie sú nezávislí sólisti ale členovia v tele Krista, ktorí sú závislí jeden od druhého: „*Lebo tak ako je jedno telo a má mnoho údov, a všetky údy tela, hoci je ich mnoho, tvoria jedno telo, tak aj Kristus ... Keby noha povedala: Kedže nie som ruka, nie som z tela!, či zato nepatrí k telu?*“ (1. Korint'anom 12:12,15).

Biblia teda jednoznačne učí záväzku voči zboru. Žiaľ, žijeme v čase, v ktorom ľudia majú strach viazať sa.

Zvlášť očividné je to hlavne v oblasti manželstva. Údajne sú už v Nemecku dva milióny párov, ktoré skúšajú manželstvo bez sobášneho listu a rok čo rok ich je viac. Boja sa viazať. Obávajú sa, že by sa museli odovzdať inému človeku a pritom stratiť všetky nároky na vlastný život. Moderná doba neakceptuje povinnosti tak ako predtým. Ľudia chcú mať právo povedať v určitých prípadoch „nie“. Známy výraz „právo na sebaurčenie“, sa stáva niečím, čo by aj kresťania radi aplikovali. Ale veľké slovo Biblie znie inak, a síce „slúžiť“. Nenechajte sa pomýliť, ale zaviazte sa a pripojte sa k Biblickému kresťanskému zboru. Samozrejme nájdete chyby a iste aj zažijete sklamanie, ale aj pri sobáši predsa vieme, že si berieme partnera s chybami! Máme sa zriecť záväzku manželstva, pretože vieme, že prídu aj ťažké časy? Nie, nikdy!

Tak aký zbor?

Neočakávajte odo mňa, prosím, aby som vám vymenoval cirkvi. Ale chcel by som vám povedať niečo základné pri voľbe zboru.

Prečítajte si pozorne Novú Zmluvu a objavte podstatu prvého kresťanského zboru. Nebola to úradná cirkev, ktorá bola závislá od štátu a cirkevnej dane s tradíciami cudzími Biblii a s politickými pluralistickými predstavami. V zbere, ku ktorému by ste sa chceli pridať, si všímajte nasledovné:

1. Kresťanský zbor v pôvodnom zmysle slova sa vždy snaží, aby jeho život a to čo hlása, bolo v zhode s Bibliou. Samozrejme je vždy nejaký diel, ktorý celkom nechápeme (1. Korinťanom 13:9) a žiaden zbor nemôže tvrdiť o sebe, že by spojil v sebe dokonalú a bezchybnú znalosť Písma. Ale kresťanský zbor môžeme vždy odporučiť, keď je Božie Slovo meradlom jeho učenia a konania.

2. Kresťanský zbor má byť označený ako spoločenstvo lásky. Veľa nekresťanov nosí v sebe predsudky voči Biblii kvôli veľkému počtu odlišných zborov a cirkví. Veľa zborov sa tak stáva nielen nepríťažlivými ale aj odstrašujúcimi. Na svete je dosť škriepok a sporov. Preto v časoch nenávisťi a horkosti ľudia hľadajú oázu pokoja a lásky. Avšak akú horkosť pocítia novoobrátení potom, ako sú v zbere konfrontovaní s takou istou zlobou a neláskavosťou ako vo svete, z ktorého práve prišli. Znakom zboru, ktorý môžeme skutočne odporučiť, nie je v prvom rade jeho učenie, jeho budovy alebo jeho liturgie ale jeho láska. Ježiš Kristus k tomu povedal: „*Podľa toho všetci spoznajú, že ste moji učeníci, ak budete mať lásku jedni k druhým.*“ (Ján 13:35).

3. Živý kresťanský zbor bude tiež misijný zbor. Misia v zmysle získavania duši pre Ježiša je základnou podstatou každého zboru. Keď táto myšlienka evanjelizácie a misie zomrie, zomrie tiež celý zbor. V krátkosti sa to dá vyjadriť formulkou. Misia alebo smrť! V prvom kresťanskom zbere

popud robiť misiu bol príčinou jeho neustáleho rastu. Keď dnes zbory šíria evanjelium, čoskoro pocítia, že na nich spočíva Božia priazeň. Pre Ježiša je dôležitá záchrana ľudí a nie pekné katedrály. Chce vidieť svoj život prenášaný ďalej. Keď zbor nebude podávať toto posolstvo ďalej, bude mu odobratý život a zbor odumrie. Pán stavia svoje zbory pred jasnú voľbu: buď zomrieť alebo získať duše. Váš zbor má teda byť zborom šíriacim evanjelium.

4. Mali by ste sa poobzerať a nájsť taký kresťanský zbor, ktorý uznáva existenciu Ducha Svätého a Jeho darov milosti. Lebo kresťania a zbory môžu len vtedy plne žiť, keď sú naplnení mocou Ducha Svätého.

Buďte pripravení zaviazat' sa zboru, nasledujte v spoločenstve s inými kresťanmi vášho Pána. To je Božia cesta pre váš duchovný rast a vašu duševnú spokojnosť, ktorú vám želim zo srdca.

Modlitba

Ježišu Kriste, ďakujem Ti za zbor. Je Tvojím telom a Ty si jeho hlavou. Vďaka, že smiem byť členom v Tvojom tele. Ukáž mi moje úlohy v zbore, aby som mohol byť plodným kresťanom. Pomôž mi slúžiť a milovať moje sestry a bratov tak, ako Ty miluješ mňa. Ďakujem Ti za zbor. Požehnaj všetky bohuslužby a zvlášť naše vedenie zboru. Vďaka Tebe za to. Amen.

Boh vypočuje modlitbu

„Vzývaj ma v deň súženia, ja ťa zachránim a ty mi vzdáš úctu.“
(Žalm 50:15).

Téma modlitby má veľký význam, či už poznáme niečo z jej nádherného tajomstva alebo nie. Pýtam sa ťa preto celkom otvorene a priamo:

Vieš sa modliť?

Vieš sa rozprávať s Bohom? Vieš vôbec, čo modlitba znamená? Veľa ľudí sa nevie modliť.

Ku koncu vojny poslali Nemci na front deti aj mládež. Farár Wilhelm Busch rozpráva o otrasnej skúsenosti 16-ročného chlapca⁷. Na jeho batériu sa začal bombový útok. Z krytu vyšiel ako prvý a našiel zraneného muža, ktorému chcel pomôcť. Avšak muž mu povedal: „Musím zomrieť. Ja už nepotrebujem pomoc. Potrebujem však niekoho, kto sa bude so mnou modliť. Chlapče, pomodli sa so mnou!“ Chlapec mu však na to odpovedal: „V Hitlerovom tábore som sa naučil kliať, ale nie modliť sa.“ A bežal ku stotníkovi so slovami: „Pán stotník, poďte, prosím so mnou.“ Stotník si kľakol dolu k mužovi, ktorého brucho bolo roztrhané a vnútornosti odkryté: „Čo chceš, kamarát?“ „Pán stotník, musím zomrieť. Pomodlite sa so mnou!“ „Beda!“ skríkol stotník, „ja sa neviem modliť!“ Zavolal nadporučika. A tak tam stáli títo traja dospelí muži, ktorí vedeli množstvo škaredých vtipov, vedeli nadávať a kliať, avšak ani jeden z nich sa nevedel modliť. Nedostali zo seba ani jednoduchý *Otčenáš*. Na to povedal chlapec: „Ak sa dostanem z tejto vojny, prvé čo urobím bude, že pôjdem niekam, kde sa môžem naučiť modliť sa. Nechcel by som tak úboho zomrieť ako tento muž!“

⁷ Wilhelm Busch. Ježiš náš osud strana 26, CLV Christliche Literatur-Verbreitung e.V. Bielefeld Slovenský preklad 1993

Takto to chodí. Človek je vysoko vzdelaný a nadmieru civilizovaný. Vie vyrobiť počítače, umelé družice, ale nevie sa modliť. Neveriaci sa vyhovárajú a tvrdia, že modlitba by nemala význam, nestojí za nič, alebo ani neprinesie nič. Takéto reči samozrejme chápem. Keď niekto neprežil žiadnu skúsenosť s modlitbou a ani žiadna z jeho modlitieb nebola vypočutá, má sklony smiať sa z nej. A vysmievajú sa tým, ktorí hovoria o modlitbe a z nej vyplývajúcom požehnaní.

Predstavte si, že by sa všetci ľudia na svete narodili bez očí. Slepota by bola normálnym javom a pojem „vidieť“ by neexistoval, pretože nikto by nemal ani tušenie, čo to je. A zrazu sa stane, že jeden z nich zázrakom začne vidieť. Tento šťastlivec začne rozprávať svojim slepým spolužijúcim o všetkom, čo vidí. Nadchýňa sa lesmi, horami, modrým nebom, slnkom a mesiacom. Som si istý, že slepí by tohoto vidiaceho vyhlásili za blázna. Pravdepodobne by neverili príbehom „čudáka“. Jednoducho by si nedokázali predstaviť iný svet ako ten vo svojej doživotnej tme.

Niečo podobné sa stáva nám kresťanom, keď rozprávame neveriacim, čo sme zažili s Bohom. Chýba im osobná skúsenosť s Bohom, ktorý vypočúva modlitby. Keďže nepoznajú nič iné ako neveru a racionalizmus, nečudo, že sú hlboko skeptickí.

Boh vypočúva modlitby

Pred niekoľkými rokmi prežívalo Nemecko drámu. Lietadlo spoločnosti Lufthansa uniesli teroristi do Mogadischa, hlavného mesta Somálska. Asi sto cestujúcich prežilo počas niekoľkých dní v lietadle peklo. Našťastie sa únos skončil viacmenej šťastne. Avšak jeden z pilotov musel obetovať svoj život. Keď sa oslobodení ľudia z uneseného lietadla vrátili do Nemecka a dorazili na letisko vo Frankfurte, novinári stáli pri mostíku a pokúsili sa s vyčerpanými zachránenými urobiť interview. Pýtali sa, čo robili počas strašného zajatia v lietadle. Odpoveď bola jasná a zreteľná. Väčšina cestujúcich povedala, že sa vrúčne modlili k Bohu. Pred cestou by možno na otázku

o význame modlitby kývali záporne hlavou a pravdepodobne by sa aj smiali. Ale zrazu vyzeralo všetko celkom ináč.

Uprostred ťažkostí a v núdzi nepomôžu ani peniaze ani sláva. Aj vzťahy a známosti so slávnymi ľuďmi sú bez účinku. Tam môže zasiahnuť len živý Boh. Mimochodom, pri tomto príbehu som si s veľkou radosťou spomenul, že vtedajší spolkový prezident Walter Scheel požiadal celý náš národ, aby sa v tejto zúfalej situácii modlil. Som pevne presvedčený o tom, že milióny ľudí sa modlilo a že to bol základ pre dobrý koniec tohto zločinu. Lebo pravdou je a zostane: Boh žije a vypočúva modlitby! Biblia hovorí: „Vzývaj ma v deň súženia, ja ťa zachránim a ty mi vzdáš úctu.“ (Žalm 50:15). Vzývaj aj ty vo svojom súžení Boha. Ber Bibliu konečne vážne a zistíš, že je spoľahlivá.

Boh vie lepšie, čo skutočne potrebujeme

Boh zaiste nevypočuje našu modlitbu vždy tak, ako to my považujeme za správne. Vypočuje ju však vždy. On je ako otec, ktorý často vie lepšie, čo je pre nás dobré a čo nie. Počul som o chlapcovi, ktorý bol veľmi nahneván na svojho otca, pretože mu nedovolil hrať sa s ohňom a výbušnou látkou. Aj my si občas žiadame veci, ktoré sa nám zdajú dôležité a potrebné, ale ktoré Boh považuje za škodlivé. Všetci vieme, aké sú deti. Všetko chcú brať do svojich rúk, alebo dať do úst a jesť. Keby im to rodičia všetko dovolili, mnoho z detí by už bolo mŕtvych.

Ježiš hovorí: „Pri modlitbe nevravte priveľa ako pohania, ktorí sa nazdávajú, že budú vypočutí pre svoju mnohovravnosť. Nenapodobňujte ich teda! Ved' váš Otec vie, čo potrebujete skôr, ako ho prosíte.“ (Matúš 6:7,8). Mnohí ľudia robia chybu, keď tvrdia, že Boh ich modlitby nevypočul. Tvrdia to preto, že sa nestalo všetko tak, ako si to oni želali. Boh však vždy vypočuje našu modlitbu ale s múdrosťou a pravou láskou.

Raz sa jedna kresťanka zamilovala do muža, ktorý však jej lásku neopätoval. Keďže už mala svoje roky a v prípade, že by sa tento muž neuchádzal o ňu, všetky jej nádeje na manželstvo

by sa rozplynuli, modlila sa vrúcne k Bohu. Nič sa však nestalo, muž sa do nej nezamiloval. Ona si však manželstvo vynútila napriek tomu, že Boh to tak nechcel. A tak sa vydala za tohto muža nie preto, že by ju on miloval, ale preto, že sa jej ho podarilo získať úskokmi. Po niekoľkých strašných rokoch manželstva ju ten muž zabil sekerou. Všetci na jej pohrebe hovorili, že sa za toho muža nikdy nemala vydať. Tá žena chcela dosiahnuť vypočutie svojich modlitieb násilím, podľa svojej vlastnej predstavy. Pravá modlitba však znamená vložiť svoj život do Božích rúk a dôverovať mu, veriť mu, že on nám dáva to, čo je správne a v pravý čas.

Preto nás Ježiš učí v „Otčenáši“: *„Bud' vôľa tvoja ako v nebi, tak i na zemi.“* (Matúš 6:10). Vlož záležitosti svojho života pokojne do Ježišových rúk a pros Ho, aby viedol cestu tvojho života. *„Zver svoju cestu Hospodinovi, dôveruj Mu a On sa o všetko postará.“* (Žalm 37:5). Keď sa takto modlíš, Boh zasiahne do tvojho života takým alebo onakým spôsobom a dostane sa ti pomoci.

Raz som čítal modlitbu z čias prvých zborov, ktoré prechádzali cez veľké súženie a veľa trpeli nepriateľstvom. Videl som, že prví kresťania sa nemodlili, aby na nepriateľov padol oheň z nebies, ale predložili Bohu situáciu týmito slovami: *„Ved' v tom meste sa Herodes a Pontský Pilát naozaj spojili s pohanmi a s izraelským ľudom proti tvojmu svätému Služobníkovi Ježišovi, ktorého si pomazal, aby vykonalí všetko to, čo tvoja ruka a tvoje rozhodnutie vopred určilo, že sa má stať.“* (Skutky 4:27-28). Veriaci si uvedomili, že len to sa môže stať, čo Boh vopred určil a rozhodol. Tak aj všetko, čo urobili nepriatelia Kristovi, bolo zahrnuté do Božieho plánu. Vždy sú, aj keď to tak nevyzerá, Boží služobníci, ktorí musia slúžiť Bohu svojimi skutkami, tak ako sa to Jemu páči. Ako uvoľnene a bezkřčovite sa môžu potom modliť! Ale to si vyžaduje modliť sa nie podľa svojej ale podľa Božej vôle. Potom žasneme, ako Ježiš pôsobí v súvislosti s našimi modlitbami. Občas sa nič nemení. Ale Boh nám dovolí vnímať jeho blízkosť a utešuje nás

svojou prítomnosťou. Nech ti Pán dáva takúto modlitebnú blízkosť k živému Bohu.

Modli sa prosto a jednoducho.

K modlitbe nie je potrebný spevník alebo modlitebná knižka. Ani nie je potrebný žiaden kňaz a ani žiadna cirkev. Nemusíme vyštudovať teológiu, aby sme sa mohli modliť. Keď sa modlíš, potrebuješ len úprimné srdce. Rozprávaj sa s Ježišom ako so svojim najlepším priateľom. Potom nebudeš mať žiadne zábrany. Pri modlitbe nemusíš bezpodmienečne odriekať pekné verše. To iste nerobíš, keď ideš napríklad k lekárovi. S ním nehovoríme vo veršoch, ale rozprávame mu celkom prirodzeným spôsobom o svojich ťažkostiach. A Ježiš je viac ako lekár. Je najlepším lekárom na svete a zároveň tvojím dobrým pastierom, ktorý ti rozumie tak ako nikto iný.

Boh vypočuje volanie úprimných ľudí. Začni mu aj ty dôverovať. Ver v Ježiša ako v svojho Spasiteľa. Pros Ho o odpustenie. On ti potom dá nový život. Začni sa jednoducho prihovárať Ježišovi tak, ako ti káže srdce. Modliť sa je také jednoduché! A funguje to! Modliť sa dá naučiť rýchlo. Len jeden vzdych úprimného srdca môže stačiť na to, aby Boh zmenil situáciu tvojho súženia a urobí z teba celkom nového človeka.

Modlitba

Pán Ježiš, ďakujem Ti, že Ťa smiem vzývať a v modlitbe Ti povedať všetky moje súženia. Vďaka za Tvoj sľub, že mi pomôžeš a že ma neopustiš. Preto Ťa chválím. Amen.

Večera Pánova

„Lebo kedykoľvek by ste jedli tento chlieb a pili tento kalich, zvestujete smrť Pánovu, až kým nepríde.“

(1. Korintanom 11:26; čítaj verše 23-32).

Bohoslužby Večere Pánovej patria k tým najkrajším bohoslužbám, ktoré môžeme mať. Chceme ich vždy opätovne sláviť svätou vážnosťou, ale zároveň vrúcnou radosťou a myslieť na smrť nášho milovaného Spasiteľa, ako to Pavel opisuje v našom texte. Pomocou tohto verša môžeme vidieť to, čo nám chce Večera Pánova objasniť.

Ježišova veľká múdrosť

Uznávame v nej veľkú múdrosť Ježišovu. Večera Pánova je pamiatkou, pripomenutím. Ale ako **účinný a nezmazateľný** je tento „pamätník“, ktorý nám Ježiš dal! Najobyčajnejší spôsob ako zachovať pamiatku milovaného zosnulého je, postaviť mu náhrobný kameň. Ale tento však bude odstránený možno po niekoľkých desaťročiach, keď už neostane nikto, kto by sa staral o hrob. Pamiatky tohto druhu teda po nejakom čase zmiznú všetky.

Veľkým mužom boli postavené pomníky z kameňa a železa. Keď sme hneď po politickom prevrate cestovali po Sovietskom zväze, na každom kroku sme sa stretali s monumentálnymi pamätníkmi Lenina. Ale ľudia už nemali žiadny vzťah k týmto postavám. V deň Leninových narodenín museli tam žiaci položiť kvety, ale keď prišiel prevrat, demontovali jeden pomník za druhým a pamiatka na tohto politického revolucionára zhasla.

Takto to bolo vždy v dejinách. Ľudia sa usilujú zachovať pamiatku na slávnych veľikánov až po zabalzamovanie mŕtvol a zasklievanie do rakiev. V starovekom Taliansku museli chudobní roľníci dokonca pripojiť k svojim domom mramorové stĺpy so zápsmi rímskych triumfov. Aké márne sú pokusy nájsť nejaké zostávajúce pamätníky, ktoré by odolávali zubu času a zmenám dejín!

Ale Ježiš vo svojej múdrosti nekáže, aby sa Mu stavali pútnické miesta a ani veľké pomníky. A keď aj napriek tomu existuje more krížov s Kristom, nie sú tam na príkaz Ježiša. Ustanovil Večeru Pánovu a zhromaždil svojich veriaciach pri prostom stole, dal im kus chleba a trochu vína a hovorí: „*Toto robte na moju pamiatku.*“ (Lukáš 22:19). Táto pamiatka už prežila veľké pomníky zo žuly a z mramoru, lebo prostá oslava Večere Pánovej je teraz už dve tisíc rokov spomienkou kresťanov na Kristovu smrť a zostane takou, až kým On nepríde.

V symbolike Večere Pánovej leží nielen istá jedinečnosť, ale v tomto božskom znaku pamiatky Večere Pánovej, v protiklade k ľudským mŕtvym znakom, nájdeme tiež **život**. Nie je to nádherné, že môžeme oslavovať Ježiša spolu so zbormi na celom svete? Ježiš povedal už svojim prvým učeníkom: „*Toto robte na moju pamiatku.*“ Je to vzácne vedieť, že už naši predkovia oslavovali Večeru Pánovu. Ján, Peter, Pavel, Jakub a tiež mučeníci to robili iste nie podľa dnes bežného spôsobu so striebornými nádobami a sviečkami, ale mali tak, ako aj my dnes spoločenstvo pri chlebe a víne.

Zástupy svedkov pred nami zachovali živú spomienku na smrť Ježiša. Táto pamiatka nemohla byť nikdy zničená. Slávili Večeru Pánovu hocikde, v domoch, tiež v katakombách, aj v koncentračných táboroch. Slávili ju pri najtvrdšom mraze, aj pri spaľujúcej horúčave. Medzi všetkými národmi a rasami, jazykmi a kultúrami milujú ľudia stôl Pánov. Aj pokolenia po nás budú sláviť Večeru Pánovu a neexistuje nikto, žiadny diktátor alebo tyran, žiadne vojsko alebo tajná polícia, ktorým by sa kedy podarilo odstrániť zo zeme pamiatku svätých na smrť ich Pána, až kým Ježiš zase nepríde.

Aj v časoch najhoršieho prenasledovania, keď kresťanom všetko odoberú a budú žiadať od nich: „Neverte viac vo vášho Ježiša,“ budú vždy existovať veriaci, ktorí sa zhromaždia a budú hovoriť jeden druhému: „Slávme Večeru Pánovu.“ Koľko miliónov rúk sa už spájalo, aby lámali chlieb a koľko úst

už pilo z kalicha. Až kým Pán nepríde späť, budú tiež budúce pokolenia spájať svoje srdcia v láske a vo vernosti sláviť svätú Večeru a velebiť svojho milovaného Spasiteľa za Jeho telo a krv. Táto živá pamiatka nemôže zvetrať, alebo upadnúť do zabudnutia, nemôže byť spálená, alebo sa rozbiť, pretože v nej leží život aj múdrosť.

Ale všimnite si aj to, ako múdro náš Pán zvolil symboly, lebo sú **presvedčivým podobenstvom** toho, čo sa stalo na kríži v Kristovi. Myslite na chlieb. Je možné nájsť nejaké lepšie zobrazenie utrpenia ako lámaný chlieb? Čo všetko musí ten chlieb znášať?

Najskôr treba zasiať zrno do zeme. Tam leží chvíľu v studenej pôde. Keď vzhádza, musí najprv vydržať chlad zimného počasia a potom letnú páľavu. Keď je zrno konečne zrelé, je žatva. Ťažký stroj ide po poli a keď je zožaté a vymlátené, prinesú ho k mlynárovi a tam zomelú. A keď bude úplne rozgniatené a stane sa z neho najjemnejšia múka, zamiesi sa cesto a príde do horúcej pece. Ale tým proces dlhej cesty utrpenia ešte nekončí. Chlieb potom leží na podnose, reže sa a láme na kusy. Potom ho jeme a je ešte raz rozdrvený zubami, aby sa dostal do tela ako potrava. Nie je táto dlhá cesta, ktorú chlieb prekoná, silným obrazom drahého tela nášho Pána Ježiša Krista, na ktorého boli položené všetky hriechy ľudí? Bol skutočne človek bolesti, ktorý úplne trpel pod bremenom našich hriechov. Aké výstižné je podobenstvo chleba!

Práve tak by sme mohli opísať príbeh premeny hrozna, až kým sa stane vzácnym nápojom, lebo plod viniča hroznorodého prekoná podobnú ťažkú cestu ako chlieb. Aby vzniklo víno alebo šťava, dávali sa hrozná do lisu. Dupali po nich nohami tak dlho, až kým nevytiekla krvavočervená šťava. To je podobenstvo drahej vyliatej krvi nášho Pána. Aká božská múdrosť tkvie v obidvoch symboloch, ktoré sú živou a výraznou pamiatkou obete nášho Spasiteľa.

Ešte jedna myšlienka. Ľudské pamätníky alebo pamiatkové predmety ako napríklad ikony alebo krucifixy vznikajú preto, aby ľudia o nich rozmýšľali a utíšili sa pri uvažovaní. Takto uložili mŕtvolu Lenina na Červenom námestí do sklenenej rakvy, aby ruský ľud mohol chodiť popri ňom a pamätať na jeho „veľké diela“.

My máme pozerat' sa na nášho Pána v duchu a upriet' náš zrak na Neho. Pri Večeri Pánovej Ho ale nesmieme len pozorovat', ale Ho aj prijat'! Preto hovorí Ježiš pri lámaní chleba: „*Vezmite, jedzte, toto je moje telo!*“ Takto vzal aj kalich a povedal: „*Pite z neho všetci! Lebo toto je moja krv zmluvy.*“ (Matúš 26:26-28a).

Ako vieme, Ježiš zanechal len dva predpisy, ktoré určovali to, čo by malo vytvárať verejnú bohoslužbu. Prvým je sviatosť krstu a druhým je sviatosť Večere Pánovej. Inak neexistujú žiadne ďalšie obrady, pretože naša bohoslužba sa neodohráva v obrazoch, ale my sa máme klaňať Pánovi v Duchu a v pravde (Ján 4:24).

Krst opisuje začiatok života kresťana a znázorňuje obnovený život hriešnika, ktorý sa narodil znovu a teraz je jedno so svojim Spasiteľom.

Večera Pánova ukazuje, že ľudia, ktorí sú na duchovnej ceste, smú dostať každodenný pokrm. Každý deň smú kresťania prichádzať k svojmu Pánovi a jesť Jeho telo (chlieb). „*Kto je moje telo a pije moju krv, zostáva vo mne a ja v ňom.*“ (Ján 6:56). Tým prehlasujeme na bohoslužbe Večere Pánovej; Ježiš je jedno telo so mnou. Som v Kristu a Kristus je vo mne. Patríme spolu.

Priorita nášho Majstra

Ustanovenie spoločenstva stola ukazuje aj prioritu nášho Majstra, ktorú chce rád vidieť. Píše sa predsa: „*Kedykoľvek by ste jedli tento chlieb a pili tento kalich, zvestujete smrť Pánovu, až kým nepríde.*“ (1. Korinťanom 11:26).

Hlásanie (zvestovanie) smrti nášho Pána má prednosť. Nie je napísané „kedykoľvek by ste robili toto, zvestujete narodenie alebo zázraky nášho Pána“. Mnohí ľudia diskutujú o tom, či by nebolo lepšie vyhlásiť jasle ako kresťanský symbol namiesto kríža, ktorý pripomína mučeníctvo Ježiša a tým aj smrť a násilie. Ale Ježiš neustanovil pamiatku svojho narodenia a Pavel neprijal vianočnú hru jaslí o Pánovi. Z Vianoc sa dnes aj tak robí oveľa viac, ako je možné zdôvodniť pomocou Biblie. Ale na to zabúdame, načo je kresťanom odkázané pamätať, síce na smrť nášho Pána.

Večera Pánova nám pripomína to, že zvestujeme smrť Pánovu. Bez zlámaného tela a vyliatej krvi nášho Vykupiteľa by neexistovalo žiadne spasenie v tomto svete a ani žiadny večný život. Keby Ježiš nezomrel kvôli tvojmu hriechu, neexistovala by pre teba nádej. To by som chcel odkázať takým ľuďom, ktorí ešte nemajú živý vzťah s Ježišom. Skrze Jeho smrť dostaneš odpustenie hriechov. Keby sme aj na všetko zabudli zo života nášho Pána, význam Jeho smrti musí predsa vždy zostať živý.

Veľký Boží cieľ so svojim ľuďom

A nie naposledy Večera Pánova ukazuje okrem toho na veľký cieľ, ktorý má Boh so svojim ľuďom. Náš text hovorí: „*Lebo kedykoľvek by ste jedli tento chlieb a pili tento kalich, zvestujete smrť Pánovu, a ž kým nepríde.*“ (1. Korintianom 11:26). Večera Pánova má nám teda pripomínať aj to, že Ježiš príde znovu. Ježiš volá k svojmu stolu, aby nenašiel „spiace panny“ bez oleja, keď sa On zjaví ako ženích (porovnaj Matúš 25:1-13).

S príchodom Ježiša sa **skončí obrad Večere Pánovej** tu na zemi. Ale Ježiš povedal: „*Vravím vám však, že odteraz už nebudem piť z tohto plodu viniča až do toho dňa, keď ho budem s vami piť nový v kráľovstve svojho Otca.*“ (Matúš 26:29). Príde deň, v ktorom deti Božie spolu s Ježišom budú sláviť Večeru v Jeho sláve. Kto má túžbu po nebi, kto zo srdca čaká na svojho

Spasiteľa, nemôže zanedbávať Večeru Pánovu. Nerozumiem tomu, že sú deti Božie, ktoré sa dlhší čas nezúčastňujú Večere Pánovej. To predsa nemôže tak byť, že Ježiš zo srdca túži sláviť Večeru, a nám je to ľahostajné!

Kto má účasť na stole Pána, má účasť aj na nádeji. Vie, že Ženích príde, aby slávil svadobnú hostinu Baránka so svojou nevestou. Večera Pánova je tu symbolom, je ako hviezda. Ale keď sa Ježiš vráti, bude to lepšie. Vtedy vyjde slnko a v Jeho svetle uvidíme svetlo.

„Kedy príde náš Spasiteľ znovu?“ pýtajú sa mnohí ľudia. **Príde vôbec?** Lebo už dvetisíc rokov slávia kresťania Večeru Pánovu a rok za rokom beží, ale On neprichádza. Náš Spasiteľ neklame. Ježiš je vzorom absolútnej pravdy a vernosti. Keby Boh už nebol viac pravdivý, nebo a zem by neobstáli ani deň. Skôr by zem mohla existovať bez slnka, ako keby Syn Boží klamal. Ak by sa to stalo, v zlomku sekundy by všetko stvorenie zmizlo. Prečo? Pretože Ježiš udržuje celý svet svojim mocným slovom, slovom pravdy (Hebrejom 1:3).

Ale máme vôbec dôvod pochybovať? Nemuseli praotcovia a proroci čakať viac ako štyritisíc rokov, až kým prišiel Mesiáš prvý raz? Áno, Abrahám videl deň Krista z diaľky. Nedosiahli naplnenie sľubu Jeho príchodu a zomreli, ale napriek tomu verili, že Mesiáš príde. Neprišiel Ježiš? Trvalo to dlho, ale dodržal svoje slovo. A znovu príde. Ten, ktorý dodržal svoje slovo prvý raz, dodrží ho aj druhý raz.

Naši otcovia pred Kristom verili, aj keď ešte nemali žiadneho Spasiteľa a nič nevedeli o vykupiteľskej smrti Krista, prinajmenšom nie v tej sile zjavenia, ako je to dané nám. Istým spôsobom boli v tme a žili v symboloch a v tienoch, ale my sme videli svetlo spásy a nadobudli sme synovstvo skrze Ducha Svätého. Vieme, že Boh už raz splnil svoj sľub, a preto môžeme veriť, že On príde aj druhý raz. Dvetisíc rokov je dlhý čas. Ale nemáme dôvod pochybovať, aj keby to trvalo dvadsaťtisíc rokov.

Chceme čakať trpezlivo. S radosťou a vážnosťou sláviť Večeru Pánovu, pretože počet pohanov sa ešte nenaplnil a bez posledného, ktorý má byť zachránený, nechceme ani my, aby Spasiteľ prišiel. Ale On príde a to v sile a v sláve aj večnosti! To je naša veľká nádej! Preto je Večera Pánova nielen významným pamiatky na to, čo sa pred dvetisícimi rokmi stalo na Golgotskom kríži, ale je znamením nádeje, že zvestujeme smrť Pánovu, až kým nepríde. A On príde! V mene Ježiša. Amen.

Modlitba

Pane Ježišu, ďakujem Ti, že môžem sláviť Večeru Pánovu ako Tvoje dieťa. Ďakujem Ti, že si zobral môj trest na seba, aby som smel mať odpustenie a večný život. Amen.

Pôsobenie Ducha Svätého

„Či neviete, že ste chrámom Božím a že Duch Boží vo vás prebýva?“ (1. Korintanom 3:16; čítaj Ján 14:15-26).

Hovorili sme o tom, ako Duch Svätý z Božej milosti vzkriesi duchovne mŕtveho hriešnika tým, že do neho zasadí božský život.⁸ Tým získa človek celkom nové zmýšľanie a dostane nové vnútorné zásady, je novým stvorením. Dá sa to opísať aj tak, že Duch Svätý vstúpi do srdca takého človeka a teraz tam prebýva. Kristus nám nezanechal žiadne náboženské relikvie ale svojho Ducha.

Ako tomu máme rozumieť?

Čo sa tým myslí, že Duch Svätý prebýva v kresťanoch? Pavel nám vysvetľuje, že Kristus a Jeho cirkev fungujú spolu **ako hlava a údy**. Napríklad v každom úde môjho tela je kus môjho života. V každej časti môjho organizmu prúdi moja krv. Každý orgán je pripojený k mojej nervovej sústave. Tak isto vraví Biblia, že každý veriaci kresťan je údom tela Kristovho. Kristus je hlavou v sláve, ale Jeho život prúdi cez všetky Jeho údy. Je to Jeho Duch, ktorý s Ním spája všetky deti Božie na celom svete. To znamená, že všetko, čo patrí Kristovi, je obývané Jeho Duchom a tvorí Jeho univerzálne telo. Preto nám hovorí Pavel: „*Ved' my všetci sme boli pokrstení jedným Duchom v jedno telo, či Židia alebo Gréci, či otroci alebo slobodní; a všetci sme boli napojení jedným Duchom.*“ (1. Korintanom 12:13).

Ježiš robí ľudí svojimi údmi tým, že ich presiakne svojím Duchom. Tak ako u prirodzeného tela je každý úd prekrvený, tak musí byť nový úd, ktorý Kristus včlenil do seba, zaplavený Kristovým Duchom a životom. Inak nemôže byť Jeho údom. Bez toho, že by sme prijali Ducha Svätého, nemôžeme patriť Kristovi. Túto zásadu vyjadruje Biblia takto: „*Ak niekto nemá Ducha Kristovho, ten nie je Jeho.*“ (Rimanom 8:9). Ale kto

⁸ Porovnaj kapitolu K viere zrodený

patrí Kristovi, má účasť na Jeho živote a na Božej prirodzenosti, pretože Duch Svätý prebýva v jeho srdci.

Dávajme ale dobrý pozor na to, akým Duchom je Duch Svätý. **Je to Duch Krista.** Duch, ktorý býva v srdciach veriacich, patrí Kristovi. Je to Duch Kristov (Rimanom 8:9), ktorého každý musí mať, ak patrí telu Kristovmu. „*A keď ste synmi, poslal nám Boh do srdca Ducha svojho Syna volajúceho: Abba! Otče!*“ (Galat'anom 4:6). Preto môžeme povedať, že Kristus býva v našich srdciach. „*Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus.*“ (Galat'anom 2:20). Preto Pavel vraví striedavo raz o Duchu, ktorý prebýva v nás a aj o Kristovi, ktorý je v nás (viď. napríklad Rimanom 8:9-10). Duch Svätý sa spája vždy s Kristom.

Je dosť náboženských ľudí, ktorí sú veľmi otvorení pre spirituálne veci, ale málo chcú vedieť o Kristovi. Zaujímajú sa o skúsenosti s duchmi ale nie o poslanstvo kríža. Pavel varuje pred namyslenosťou tým, že píše: „*Nech vás nikto nepripraví o odmenu ... keď sa bude zaoberať tým, čo videl, nemiestne sa nadávať svojím telesným zmyšľaním. Taký človek sa nedrží Hlavy, z ktorej celé telo ... rastie Božím vzrastom.*“ (Kolosanom 2:18-19).

Potrebujeme Ducha Svätého? Potrebujeme Ho viac ako kedykoľvek predtým! Ale je to podľa Biblie správne, obrátiť sa na Neho samého? Ako napríklad „Duch Svätý, príď a daj mi Tvoje dary!“ Ak som neprehliadol nejaké miesto, nejestvuje žiaden verš v celej Biblii, v ktorom by sa písalo o modlitbe k Duchu Svätému. Súvisí to možno s ľudským sklonom, hľadať Ducha a Jeho fenomenálne prejavy, ale nie ukrižovaného Krista? Verím, že áno. Nie je zakázané modliť sa k Duchu Svätému, ale mali by sme dbať na to, čomu dáva prednosť Sväté Písmo.

Keď prosíme o Ducha Svätého, máme hľadať nie Ducha ale Otca alebo Syna. Všimnite si presne známe miesto: „*Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr*

dá Otec z neba Ducha Svätého tým, čo ho prosia!“ (Lukáš 11:13). Na koho sa máme teda obrátiť? Na Otca. Máme prijať Ducha ako dar od Otca. A cesta Ducha od Otca k nám vedie cez Krista. Ježiš hovorí: „*Keď príde Spomocník, ktorého vám ja pošlem od Otca, Duch pravdy, ktorý vychádza od Otca, ten bude vydávať o mne svedectvo.*“ (Ján 15:26). Jednoznačne z Otca vychádza Duch, ktorého nám Ježiš posielal. Preto hovorí Ježiš: „*Hľa, ja vám posielam zasľúbenie svojho Otca. Vy však zostaňte v meste, kým nebudete vystrojení mocou z výsosti.*“ (Lukáš 24:29). Prostredníkom Ducha je teda Ježiš Kristus.

Ako prišlo letničné požehnanie do prvého zboru? Počúvajte odpoveď: „*Keď ho (Ježiša) Božia pravica vyvýšila a keď prijal od Otca Ducha Svätého, ktorý bol sľúbený, vylial Ho, a vy to teraz vidíte a počujete.*“ (Skutky 2:33). Kto Ho vylial? Ježiš! Ján Krstiteľ to vyjadril správne: „*Ja vás krstím vodou ... Kristus vás pokrstí Duchom Svätým a ohňom.*“ (Lukáš 3:16).

Nachádzame sa teda v prvom rade nie pod pôsobením Ducha ale pod pôsobením Krista. To znamená, keď potrebuješ Ducha Svätého, hľadaj najprv Krista. Lebo kto hľadá Krista, ten nájde aj Ducha Svätého. On krstí Duchom Svätým. Už som povedal, že Boh to pravdepodobne ustanovil preto, lebo sú ľudia, ktorí hľadajú Ducha ale nie Syna Božieho. A potom títo ľudia nájdu rôznych duchov ale nie Ducha Svätého. Budú mať rôzne pocity, ale nezažijú premieňajúcu moc Božiu. To je vždy Kristus sám, ktorý skrze Ducha Svätého býva v srdciach znovuzrodených. Je Prvý a Posledný, je jasná ranná hviezda. Je Baránok, ktorý je hoden prijať česť a slávu. (Zjavenie Jána 5:12-13).

Práca Ducha Svätého v nás

Duch Svätý nepôsobí teda sám od seba, ale vždy v poverení Otca a Syna. Čo vykonáva Duch Svätý? Má poverenie volať Božie deti ku životu, ochrániť ich a zdokonaľiť. Tieto tri veci sú neoddeliteľne spojené, aj keď časovo sa dejú jedna po druhej. „*A ktorých predurčil, tých aj povolal, a ktorých povolal, tých aj ospravedlnil, a ktorých ospravedlnil, tých aj oslávil.*“ (Rima-

nom 8:30). Vnímame, ako Boh toto všetko hovorí v minulom čase? Tých, ktorých On predurčil, už ich oslávil. Boh vidí od večnosti naše znovuzrodenie a zdokonalenie spolu. Duch Svätý je poverený pôsobiť v nás to, čo už Boh určil. A k tomu patrí plnosť služieb, ktoré nádherný Duch Svätý koná v Božích deťoch. Tu nasleduje niekoľko príkladov:

Po prvé **Duch prebudí** dušu k duchovnému životu: „*Duch oživuje, telo nič neosoží! Slová, ktoré som vám povedal, sú Duch a život.*“ (Ján 6:63).

Potom je tento duchovne oživený človek **osvetlený skrze** toho istého **Ducha**: „*Aby vám Boh nášho Pána Ježiša Krista ... dal Ducha múdrosti a zjavenia.*“ (Efezanom 1:17). Duch Svätý dáva svetlo poznať Krista vždy viac a lepšie.

Duch Svätý **usvedčí**. Ukáže nám našu hriechnosť. Pod usvedčením Ducha volá žalmista: „*Doľahli na mňa moje viny, nemôžem pre ne ani vzhliadnuť. Je ich viac ako vlasov na mojej hlave.*“ (Žalm 40:13).

Ale Duch Svätý tiež **uteší**. Je utešiteľ Božích detí a ukáže vám odpúšťajúcu moc krvi Krista: „*A ja budem prosiť Otca a On vám dá iného Tešiteľa, aby bol s vami až naveky*“ (Ján 14:16). Aj v utrpení a v útokoch teší Duch Svätý srdcia Božích detí.

Duch Svätý **spôsobí túžbu** v našich srdciach. Príťahuje nás do Božej prítomnosti a tvorí túžbu po Ježišovi. „*Z diaľky sa mu zjavil Hospodin: Miloval som ťa večnou láskou, preto som ti tak dlho zachoval milosť.*“ (Jeremiáš 31:3). (Poznámka prekladateľa: Ježiš hovoril: „*Nikto nemôže prísť ku mne, ak ho nepritiahne Otec, ktorý ma poslal.*“ (Ján 6:44).)

Duch Svätý **pôsobí moc** k viere a k svedectvu v srdciach veriacich: „*Boh nádeje však nech vás naplní všetkou radosťou a pokojom vo viere, aby ste sa mocou Ducha Svätého rozhojňovali v nádeji.*“ (Rimanom 15:13).

Boží Duch nás aj **vyučuje**: „*Ale Spomocník (Radca), Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, ten vás naučí všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám hovoril.*“ (Ján 14:26).

Duch Svätý je v našich srdciach už od počiatku **procesu posvätenia sa**: „*My však sme povinní ustavične ďakovať Bohu za vás, bratia Pánom milovaní, že si vás Boh vyvolil ako prvotinu na spásu v posvätení Ducha a vierou v pravdu.*“ (2. Tesaloničanom 2:13).

Duch Svätý nás **zmení a premení** na obraz Ježiša: „*Ked' my všetci s odhalenou tvárou akoby v zrkadlo pozeráme na slávu Pána, premieňame sa na ten istý obraz zo slávy do slávy – a to mocou Pána, ktorý je Duch.*“ (2. Korinťanom 3:18).

Áno a potom máme aj nádherné **vedenie Ducha**. Vedie nás do každej pravdy: „*Všetci, ktorých vedie Duch Boží, sú Boží synovia.*“ (Rimanom 8:14).

Duch Svätý **uist'uje a dosvedčuje** naším dušiam, že sme súčasťou Božej rodiny: „*Tento Duch sám dosvedčuje nášmu duchu, že sme Božie deti.*“ (Rimanom 8:16).

Duch Svätý **tiež zapečat'uje**: „*V ňom aj vy, ktorí ste počuli slovo pravdy, evanjelium o svojej spáse, keď ste v neho uverili, dostali ste pečať zaslúbeného Ducha Svätého.*“ (Efezanom 1:13).

Duch Svätý je aj náš **prímluvca**, je Duch milosti a nástojčivých prosieb (Zachariáš 12:10):

„*Tak aj Duch prichádza na pomoc našej slabosti. Ved' nevieme, za čo sa máme modliť, ako sa patrí. Ale sám Duch prihovára sa za nás nevysloviteľnými vzdychmi. Ale ten, ktorý skúma srdcia, pozná úmysel Ducha, lebo sa za svätých prihovára tak, ako chce Boh.*“ (Rimanom 8:26-27).

Je tiež Duch Pánov, ktorý **spôsobuje ovocie Ducha** v našich srdciach a je príčinou duchovného rastu: „*Ale ovocie Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrotivosť, vernosť, miernosť, sebaovládanie.*“ (Galaťanom 5:22-23a).

Nad to všetko **dáva** nám **dary Ducha**, aby bola zbudovaná cirkev Ježiša Krista a aj každý jednotlivý člen: „*Ako dobrí správcovia rozmanitej Božej milosti slúžte si navzájom každý tým duchovným darom, ktorý prijal.*“ (1. Petrov 4:10; porovnaj tiež Rimanom 12:3-8 a 1. Korinťanom 12 a 1. Korinťanom 14).

Tým istým Duchom **sme ochraňovaní** až do konca. „*Som presvedčený, že ten, čo začal vo vás dobré dielo, aj ho dokončí, až do dňa Krista Ježiša.*“ (Filipanom 1:6).

Nie je to nádherné, ako Duch Svätý pôsobí, a čo všetko vytvára v našich srdciach? Chce nás raz doviest' k nášmu Ženíchovi bez poškvrniny a vrások. Ďakujme Bohu za Ducha Svätého, ktorého nám On dal do srdc. A tam zostane až do konca. „*A ja budem prosiť Otca a On vám dá iného Spomocníka, aby bol s vami až naveky – Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, pretože ho nevidí, ani nepozná. Vy ho poznáte, veď zostáva pri vás a bude vo vás.*“ (Ján 14:16-17). On je závdavok, ktorý nám Boh dal do srdc. Je pečat'ou, ktorou sme zapečatení. Deti Božie patria Bohu pre tento čas i naveky a to zabezpečil Ježiš tým, že nám dal Ducha do srdc. Chvála Bohu za to.

Modlitba

Otče v nebesiach, v mene Ježiša Krista prichádzam ako tvoje dieťa k Tebe. Ďakujem Ti za zaslúbenie Ducha Svätého. Nech celý môj život je zasvätený Tebe tak, aby bol Tvojím chrámom. Nech ma vždy a znovu naplní Duch Svätý, ako si povedal vo svojom Slove. Ďakujem Ti za všetko to, čo už urobil v mojom živote a stále ešte robí. Amen.

Neued' nás do pokušenia

„A neuved' nás do pokušenia, ale zbav nás zlého.“

(Matúš 6:13; čítaj verše 9-13).

Ako výklad témy „pokušenie“ hodí sa šiesta časť modlitby v „Otčenáši“.

Začína so slovom „A“. To znamená, že je úzko spojená s predchádzajúcou prosbou. A táto znela: „A odpust' nám naše viny.“ (Matúš 6:12). Kto už raz spoznal pravú tvár svojho škaredého hriechu a zažil milosť odpustenia, ten by už zase nemal chcieť hrešiť.

Čoho sa najviac obáva, je predstava, že by padol znovu do hriechu. Preto prosí ihneď z hĺbky svojho srdca: „A neuved' nás do pokušenia, ale zbav nás zlého!“ (Matúš 6:13). Nemôžeme Boha žiadať o to, aby nám odpustil náš hriech bez toho, aby sme Ho súčasne neprosili aj o ochranu pred novým hriechom. Verím, že to je jedna z tých myšlienok, ktorú vyjadruje šiesta časť modlitby v Otčenáši. Ale čo by nám chcel ešte Ježiš povedať, keď nás učí takto sa modliť?

Boh vedie svoje deti do pokušenia.

To je vyzývajúca veta. Ježiš by nás nikdy neučil takto sa modliť (*neuved' nás do pokušenia*), keby Boh nikdy nevedol naše kroky tam, kde sme vystavení pokušeniu.

Veľa čitateľov má **t'ažkosti** s touto pravdou a z tohto dôvodu vraví Jakob: „*Nikto nech v pokušení nehovorí: Boh ma pokúša! Lebo Boha nemožno pokúšať na zlé a ani On sám nikoho nepokúša. Ale každý je pokúšaný vlastnou žiadostivosťou, ktorá ho zvádza a láka.*“ (List Jakobov 1:13-14).

Treba dbať na doslovné znenie. Ježiš predsa nehovoril, aby sme sa modlili: „Nepokúšaj nás!“, ale Ježiš nás učí modliť sa: „*Neued' nás do pokušenia.*“ (Neued' nás tam kde je pokušenie). Biblia označuje len diabla ako pokušiteľa, ale nikdy Boha. To, čo nás vždy pokúša, je diabol, svet alebo naša stará prirodzenosť, ktorá býva v nás. A keď nás satan pokúša, vždy to

robí s jedným cieľom, aby nás zvädzal do hriechu. Jeho pokúšanie je vždy zvädzanie. Chce nás obnažiť, aby nám uškodil a ak je možné, dokonca zničil. Boh nás vedie *do okolností* prinášajúcich pokušenie nie preto, aby nás zvädzal, ale preto, aby nás vyskúšal, vychoval a posvätil. Robí pokušenia užitočnými, lebo ich používa pri nás, aby nás duchovne trénoval. V protiklade k satanovi je vždy dobrý voči nám. To, čo diabol mieni zle, Boh aktívne používa u svojich svätých k dobrému, totiž pre ich duchovný rast.

Túto zásadu vidíme celkom **jasne u Ježiša**. Kto to bol, kto Ho pokúšal? Čítame: „*Prišiel k Nemu pokušiteľ a povedal: Ak si Syn Boží, rozkáž, aby sa z týchto kameňov stali chleby!*“ (Matúš 4:3). A kto viedol Ježiša do pokušenia? Duch Svätý. Lebo čítame: „*Nato Duch viedol Ježiša na púšť, aby Ho tam diabol pokúšal.*“ (Matúš 4:1). Nebol to Duch Svätý, ktorý Ho pokúšal. Nebol to Boh, ktorý by Ho zvädzal a prehrešil sa proti svojmu Synovi. Bol to len pokušiteľ, diabol. Ale Otec do toho postavil celkom vedome svojho milovaného Syna. „*Bol vo všetkom skúšaný, ale bez hriechu.*“ (Hebrejom 4:15b). List Hebrejom, to jest list Židom, píše o Ježišovi ďalej: „*A hoci bol Synom, vo svojom utrpení sa naučil poslušnosti.*“ (Hebrejom 5:8). Dokonalý Syn Boží sa musel skutočne učiť v „školských laviciach“. Boh Ho postavil do duchovného boja, ako to robí aj s nami, nie preto, aby sme padli a boli zničení, ale aby sme sa naučili víťaziť. Keď nás Boh postaví do tohto duchovného boja, má diabol samozrejme len jeden cieľ. Poraniť nás a usmrtiť. Ale Boh sleduje celkom iný cieľ. Chce nás naučiť premáhať zlo, stať sa silnými a byť víťazmi. Boh chce, aby sme sa osvedčili, aby sme sa stali hrdinami v boji proti hriechu. Keď sú Božie deti v silnom protivetre, tak potom len preto, aby sa osvedčili ako pšenica proti plevám. Keď si v ohni skúšok, tak len preto, aby si sa dokázal ako pravé zlato.

Takto tomu môžeme rozumieť, že Boh na jednej strane nikoho nepokúša, a predsa vedie do pokušenia.

Boh je Pánom nad všetkými pokušeniami

To znamená, že sa smieme obrátiť na Ježiša pri útokoch na nás a prosiť Ho, aby riadil naše pokušenia. My ako deti Božie, nie sme nikdy ponechaní napospas zlovôli diabla. Môže nás pokúšať len vtedy, ak je to zahrnuté do Božieho plánu pre náš život. Keď nebeský Otec nechce svoje deti vystaviť pôsobeniu toho zlého, potom diabol nemôže nič robiť. Až vtedy, keď Boh dovolil útok na Jóba, bol pokušiteľ schopný spáchať svoje úklady. Predtým nemal žiadne povolenie. Ale, keď sa to Bohu pre naše dobro páči, ponechá nás na istý čas zlému. Počúvaj, milé dieťa Božie, len do istej miery a len na istý čas. Preto je napísané: *„Boh je však verný. On nedopustí, aby ste boli skúšaní nad svoje sily, ale so skúškou dá aj východisko, aby ste ju vládali zniesť.“* (1. Korinťanom 10:13).

Keď si teda ťažko napadnutý, nepros diabla, aby skončil s trápením. On neprestane. Čím viac prosíš, tým má v tom väčšiu záľubu. Je sadista. Preto nebojuj s diablom. Nauč sa dnes znovu, čo už dávno vieš. Tvoj Otec v nebi je absolútny dozorca všetkých tvojich pokušení, preto sa obráť na Neho a volaj: *„Neuved' nás do pokušenia, ale zbav nás zlého.“* (Matúš 6:13). Ježiš vie, ako zastaviť rozpinajúceho sa nepriateľa. Môžeš si v tom byť istý a mať úplnú dôveru. Tvoj Otec v nebi nenechá svoje dieťa zahnúť! Peter píše: *„Pán vie vytrhnúť pobožných z pokušenia.“* (2. Petrov 2:9). O tom už vedel podať správu aj žalmista: *„Mnohé zlo musí vytrpieť spravodlivý, Hospodin ho však z každého vyslobodí.“* (Žalm 34:20). Keď Boh chce ukončiť pokušenie, potom tak aj urobí.

Dal Ježišovi silu povedať: *„Odíď, Satan!“* (Matúš 4:10). A na konci štyridsiaticich dní prišli anjeli a posluhovali Ježišovi. Podobne vidím aj anjelov Božích prichádzať k tebe, ktorí ťa budú posilňovať po tvojom dlhom a ťažkom boji pokušenia. Budeš vychádzať ako víťaz a zlato tvojho srdca bude po tomto ohni ešte čistejšie. Tvoja láska k Ježišovi a tvoja dôvera voči Nemu bude silnejšia, pretože uvidíš, ako ti On pomáhal v dňoch horúceho boja. *„Preto nezavrhuje svoju dôveru, lebo tú čaká*

veľká odmena.“ (Hebrejom 10:35). Nikdy nezabúdaj, že Boh je Pánom nad všetkými pokušeniami. Preto sa obráť k Nemu, keď si unavený z pokušení.

Prevenencia proti (prílišnému) sebavedomiu

Ďalej je tento návod na modlitbu prevenciou proti sebavedomiu. Ako príklad zoberme zapretie Petra. Keď Ježiš predpovedal, že všetci Jeho učeníci Ho opustia a uniknú preč, tvrdil Peter na plné ústa: „Aj keby sa všetci nad Tebou pohoršili, ja sa nikdy nepohorším. Aj keby som mal zomrieť s Tebou, nikdy Ťa nezapriem.“ (Matúš 26:33+35). Ešte je napísané, ako všetci ostatní učeníci hovorili podobne. Bolo by lepšie, keby si spomenuli na Otčenáš a pokorne sa modlili: „*Neuved' nás do pokušenia, ale zbav nás zlého.*“ (Matúš 6:13).

Verím, že Boh nás vedie do pokušenia, aby nám ukázal našu pýchu. Často sami nevnímame, akí sme domýšľaví. Ešte predtým, ako sa Peter dostal do tejto situácie, Boh sa rozhodol uviesť tohto namysleného učeníka do pokušenia. A preto mu Ježiš oznámil: „*Šimon, Šimon, hľa, Satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu. Ale ja som za teba prosil, aby tvoja viera nezanikla. A ty, až sa raz obrátiš, posilňuj svojich bratov!*“ (Lukáš 22:31-32). Ale nič nemohlo rozrušiť samolúbeho učeníka. Ihneď mal pohotovú odpoveď: „*Pane, som hotový ísť s Tebou aj do väzenia, aj na smrť.*“ (Lukáš 22:33). Nemal vôbec žiaden strach pred pokušením. Cítil sa povznesený nad každé zvädzanie a hriech. Položil svoju ruku sám za seba do ohňa. Pri ostatných si vedel dobre predstaviť, že by sa mohli nechať zvädzať k hriechu, ale toto na neho samého neplatilo. Bolo teda mimoriadne potrebné, aby Boh uviedol tohto učeníka do pokušenia.

Keď mal dostať pomoc, musel byť pokúšaný. Lebo mu niečo chýbalo z ducha modlitby Otčenáš, z ducha pokory, ktorý prosí: „*Neuved' ma do pokušenia, pretože by sa mohlo stať, že zlyhám!*“ Nemal starosť o to, že by možno predsa mohol hrešiť. Nemal žiaden cit pre svoju vlastnú slabosť a možnosť zlyhania.

Mal pocit, že on sám je silný. Žil vo vlastnej sile a nie z vedomej milosti, preto Boh musel zlomiť tohto sebavedomého muža. A keď zhršiel, „... vyšiel von a horko zaplakal.“ (Matúš 26:75). Ježiš musel vynaložiť veľa lásky, aby zase postavil tohto učeníka, ktorý bol zlomený nad sebou samým. Znovu sa musel naučiť Otčenáš.

Je veľmi nebezpečné, keď sa už viac nemodlíme s chvením: „...*neued' nás do pokušenia, ale zbav nás zlého!*“ Kresťan, ktorý dobre pozná seba samého, je obzvlášť znepokojený, že by mohol zlyhať v pokušeniach a stať sa sám vinným pred Bohom. Veľmi sa bojí, pretože má schopnosť hrešiť, preto by najradšej nechcel byť uvedený do pokušenia. A keď to z Božieho pohľadu nejde inak, nespolieha sa na seba, ale prosí volajúc o pomoc, aby dostal milosť. Preto je modlitba „Otčenáš“ veľmi dobrá prevencia proti (prílišnému) sebavedomiu.

Výzva k vzájomnému prihováraniu sa

Tento verš je tiež výzvou k vzájomnému prihováraniu sa, lebo Ježiš nás učí prosiť: „*A neued' nás do pokušenia, ale zbav nás zlého.*“ (Matúš 6:13). Ježiš chcel, aby sme sa prihovárali jeden za druhého, keď sa nachádzame v súženiach a v slabostiach.

My chceme pomôcť jeden druhému a vzájomne sa prihovárať v našich súženiach. Nieкто môže tak padnúť **do pasce svojej starej povahy**, že stratí sebaovládanie. V mojom živote bolo isté obdobie, keď som prosil Ježiša, aby ma ochránil pred ľuďmi, ktorí ma provokovali, lebo zakaždým som stratil rozvahu a zlyhal som. Nechceme sa vzájomne pokúšať, ale pomôcť si, aby sme slávne zvíťazili v útokoch na nás.

Keď stojíš pod útokom **v sexuálnej oblasti**, chceme sa spolu s tebou modliť, aby ťa Boh ochránil. Jeden brat mi raz povedal: „Keby ma Boh neochránil, padol by som hlboko. Cudzia žena a ja sme boli pripravení k nevere, ale zakaždým sme boli rúzne prerušení, takže sa nič nemohlo stať.“ So slzami v očiach mi povedal: „Keby Boh vždy nezmaril príležitosti, dostal by som

sa do ťažkého hriechu a komplikácií.“ Prihovárajte sa jeden za druhého, aby sme nepadli do hriechu.

Niektorým kresťanom spôsobí **chudoba** také pokušenie, že ich to privedie k reptaniu voči Bohu. Iní musia vydržať **v nekonečnom utrpení** a počujú tak ako u Jóba kričať vlastnú manželku: „*Rúhaj sa Bohu a zomri!*“ (Jób 2:9). Niektorí musia stratiť svojich najmilovanejších. Smrť ich syna alebo milovaného manžela sa stane horkým útokom. Iných ľudí Boh nechá pokúšať tak, že ich diabol robí bohatými. Dostanú sa do osídíel a dovoľia, aby ich bohatstvo poviažalo. Zase iní kresťania prežívajú strašné prenasledovanie v zamestnaní, v škole alebo v neveriacej rodine. Buďme pokorní a nespoliehajte sa na nič iné ako na Božiu milosť. Tá nás môže ochrániť pred pokušením a aj priamo v ňom. Amen!

Modlitba

Ježišu, Ty si bol pokúšaný vo všetkom ako aj my. A preto mi rozumieš, keď som teraz aj ja pokúšaný. Vďaka, že nie som bezmocne vydaný pokušeniu, lebo ako Tvoje dieťa viem, že Ty si pri mne v Tvojej milosti. Amen.

Ochrana veriacich

„Už viac nie som vo svete, ale oni sú vo svete, a ja idem k Tebe. Otče svätý, zachovávaj ich v Tvojom mene, ktoré si mi dal, aby boli jedno, ako my ... Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred zlým ... Otče, chcem, aby aj tí, ktorých si mi dal, boli so mnou tam, kde som ja; aby videli moju slávu, ktorú si mi dal, pretože si ma miloval ešte pred založením sveta.“

(Ján 17:11+15+24; čítaj verše 9-26).

Náš text pochádza z takzvanej „veľkňazskej modlitby“ (Ján 17). Ježiš sa tu modlí celkom zvláštnym spôsobom za tých, ktorých mu dal Otec. (Ján 17:2), teda za svojich učeníkov, svoju cirkev. Teraz sa chceme bližšie zaoberať prosbou Krista o **ochranu** svojich (učeníkov).

Ochrana v Bohu

Vieme, že v tejto prosbe nejde Ježišovi v prvom rade o vonkajšiu ochranu pred chorobou, nehodou alebo podobnými vecami, lebo Ježiš nás už v kázni na vrchu naučil, že náš nebeský Otec sa stará o naše vonkajšie blaho a že si nepotrebujeme robiť žiadne starosti o budúcnosť nášho života. Stará sa o nebeských vtákov a o poľné ľalie (Matúš 6:26+28). „Či vy nie ste oveľa viac ako ony?“ Samozrejme sa napriek tomu môžeme modliť o ochranu, keď vstúpime do auta a vydáme sa na dlhšiu cestu, alebo keď musíme zvládnuť ťažkú situáciu.

V tejto modlitbe nejde o vonkajšiu ochranu veriacich, ale o „ochranu v Bohu“ „zachovávaj ich v Tvojom mene.“ (Ján 17:11). Ježiš sa modlí doslovne. Inými slovami: „Ochraňuj ich v sebe samom, milý Otče.“ To teda znamená, že náš duchovný život bude ochraňovaný, ako aj naša viera a naše bytie v Bohu.

To vyplýva aj z verša 15. Tam Ježiš hovorí: „Prosím ..., ... aby si ich ochránil pred zlým.“ Tým sa samozrejme myslí zhubný hriech a tiež diabol, ktorého Biblia vždy volá „ten Zlý“. Prirodzenosť toho Zlého spočíva v snahe odlúčiť nás od nášho Boha prostredníctvom hriechu a naveky nás skaziť, pretože

odplatou za hriech je smrť. Áno, ten Zlý chce Božím deťom ukradnúť ešte aj spasenie a robí všetko, aby zviadol, „*ak je to možné – aj vyvolených.*“ (Matúš 24:24). Zároveň sa teším najmä na dodatok „*ak je to možné!*“! Pretože na otázku: „Je to možné, že vyvolení Boží zahynú?“ existuje len jediná biblická odpoveď, a tá znie jasne a zreteľne: „Nie! Nie je to možné!“ A prečo nie?

V Rimanom 8:39 Pavel hovorí, že nič „*nebude nás môcť odlúčiť od lásky Božej,*“ – „*ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomné, ani budúce veci, ani mocnosti, ani to, čo je vysoko, ani to, čo je hlboko, ani nijaké iné stvorenie.*“ (Rimanom 8,38-39; porovnaj Rimanom 8:31-39).

Boh vypočúva modlitbu, ktorú nám dal skrze Ježiša

Odôvodnenie sa čiastočne odráža v tom, čo nás Ježiš naučil modliť sa v „*Otče, náš*“: „*Neuved' nás do pokušenia, ale zbav nás od zlého.*“ (Matúš 6:13). Vypočúva Boh modlitbu, ktorú nám dal skrze svojho Syna? Samozrejme! Všetci kresťania sú o tom presvedčení, ale niektorí predsa pochybujú a pýtajú sa: Kto vie, či nás zlo predsa na konci prekvapivo nenapadne a či nás navždy neodvráti od Boha? Prečo sa nespoliehaš na svojho nebeského Otca? Bola by škoda, keby si neveril v Boha, ktorý vypočúva modlitbu a vykúpi ťa z moci a následkov zlého. Dôveruj mu predsa, že aj tvoj „*Otčenáš*“ vypočúva! Zároveň hovorím samozrejme o tých ľuďoch, ktorí sa pravdivo modlia, pretože „*Mnoho zmôže účinná modlitba spravodlivého.*“ (Jakub 5:16).

Možno hovoríš: „Ale musím chcieť, inak ma Boh nezbaví zlého.“ Zároveň zabúdaš, že tvoja prevrátená vôľa tiež patrí zlému. Keď sa modlíš *zbav ma zlého*, Boh ťa zbaví všetkého, čo je zlé aj tvojej zlej vôle. Potom ti dá dobrú vôľu, pretože Boh pôsobí v tebe, aby si aj chcel, aj konal. (Filipanom 2:13). Preto predsa ver, že Boh vypočuje modlitbu svojich detí a dôveruj Mu, že ťa skutočne zbaví od zlého, keď sa modlíš „*Otče, náš*“!

Boh vypočúva modlitbu svojho Syna Ježiša

Ale existuje ešte lepšie posolstvo. Deti Božie nezahynú nielen preto, že Boh vypočúva ich modlitbu, ale aj preto, že vypočúva modlitbu svojho Syna! Lebo aj Ježiš sa modlí, aby Otec svojich ochránil od zlého a udržal ich vo viere. (Ján 17:12). Neveríš, že Boh vypočúva modlitby svojho Syna? Ako potom môžeš veriť, že vypočúva nejakú z tvojich modlitieb? Keď nedôverujeme, že modlitby Ježiša budú vyslyšané, nie je možné veriť, že naše modlitby majú nejaký zmysel.

Ale, chvála Bohu! Otec vypočúva modlitby svojho Syna, lebo sám Ježiš povedal pri zmŕtvychvstaní Lazára: „*Ja som vedel, že ma vždy vypočuješ.*“ (Ján 11:42). Môžeme sa teda spoliehať na to, že veľkňaz Ježiš prosí za svojich a nájde vypočutie toho, za čo prosí, že budeme zachovávaní v mene Otca a ochránení pred zlým.

Táto myšlienka je taktiež silne vyjadrená v liste Hebrejom (Židom). Tam znejú slová: „*Kristus nevošiel do svätyne zhotovenej rukou, ... ale do samého neba, aby sa teraz za nás ukázal pred Božou tvárou.*“ (Hebrejom 9:24). A v liste Hebrejom 7:24-25 čítame: „*No pretože tento zostáva naveky, má kňazstvo, ktoré neprechádza na iného. A preto môže aj dokonale spasit' tých, ktorí skrze neho prichádzajú k Bohu, lebo žije neustále, aby sa za nich prihováral.*“

Kristus je náš veľkňaz, ktorý sa za nás modlí, a preto naša bojzlivá duša môže odpočívať. Mnohí kresťania prežívajú útoky a nemôžu byť šťastní. Stále pochybujú, či získajú večný život, pretože sa necítia dosť hodní a majú strach, že na konci predsa zlyhajú. Kto verí, že závisí od človeka, či získa večný cieľ alebo nie, bude vždy sužovaný strachom zo zatratenia. Chcel by som na teba zavolať, ty sužovaná duša: Ako dieťa Božie smieš plný dôvery položiť svoje večné spasenie do rúk Ježiša, pretože skrze svoje utrpenie a zomieranie a tiež skrze svoju modlitbu ručí za tvoje zachovanie až do konca. Preto Ježiš hovorí v evanjeliu Jána 10:28-29: „*Ja im (to znamená*

veriacim v Neho) *dávam večný život a ne zahynú naveky, nik mi ich nevytrhne z ruky. Môj Otec, ktorý mi ich dal, je väčší než všetci, a nikto ich nemôže vytrhnúť Otcovi z ruky*“.

„*Nezahynú naveky*“, vraví Ježiš. Čo chceme prekrútiť na týchto slovách? Nieкто si myslí: „Sami sa môžeme vytrhnúť z Ježišovej ruky.“ Ale potom ako môže Ježiš hovoriť, že nikto to nemôže urobiť a že Otec je väčší než všetci? Som snáď väčší ako Otec, som silnejší než On, že Jeho ruka ma nemôže udržať? Keď chce otec prejsť cez ulicu so svojim dieťaťom a dieťaťko sa skúsi vytrhnúť z jeho ruky, nikdy to nedovolí, však? Keď aj pozemský otec je v stave zachovať svoje dieťa pred úrazom, o čo skôr to urobí nebeský Otec! Lebo naša nádej nespočíva v nás samých ale v mocnej ruke Božej. Preto Mu dôveruj, že ťa zachová a nekladaj svoju nádej v to, čo robíš, ale len a len v Krista.

Boh dokončí svoje dielo milosti

Veď nie tak učí Biblia, že Boh začal dielo milosti v človeku a potom ho nechal sebe samému tak, že by zahynul a tým zmaril Božie pôvodné rozhodnutie o spasení. Je to zjavné na dramatickom príbehu Petra, Ježišovho učeníka, ktorý sa chcel vytrhnúť z Božej ruky, ale to nezvládol. Tento učeník Ježiša nielenže trikrát zaprel, ale sa aj zaprisahal, že Ho nepozná. Prvý raz klamal, druhý raz sa prisahou odriekol od Neho a tretí raz dokonca pod kliatbou prisahal, že Ho nepozná. Čítame v Matúšovi 26:69-74: „*Peter sedel vonku na nádvorí. Jedna slúžka prišla k nemu a povedala: Aj ty si bol s Ježišom Galilejským. Ale on zaprel pred všetkými: Nevieam o čom hovoríš. Keď vyšiel k bráne, uvidela ho iná a povedala tým, čo tam boli: Tento bol s Ježišom Nazaretským! On znova zaprel s prisahou: Nepoznám toho človeka. O chvíľu prišli tí, čo tam stáli, a povedali Petrovi: Veru aj ty si jeden z nich! Veď aj tvoje nárečie ťa prezrádza. Vtedy sa začal zaklínať a zaprisahávať: Nepoznám toho človeka! Vtom zaspieval kohút.*“

Keď niekto ukáže prisahou a zlorečením, že nechce mať nič spoločné s Kristom, neodtrhol sa vedome a svojvoľne z ruky Božej? Celkom iste áno. Ale vieme, že Kristus predvídal túto krízu u Petra a povedal mu: „Šimon, Šimon, hľa, Satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu. Ale ja,“ *hovori veľkňaz Ježiš*, „som za teba prosil, aby tvoja viera nezanikla. A ty, až sa raz obrátiš, posilňuj svojich bratov.“ (Lukáš 22:31-32).

Ježiš nepovedal, že sa bude modliť za svojich učeníkov, keď príde útok, ale, že sa už modlil. Keď prišla chvíľa pokušenia, bol Peter v bezpečí, pretože táto záležitosť už bola objasnená v nebi predtým, ako padol do tohto veľkého hriechu. Lebo keď sa Ježiš modlí za svoje deti, aby nezanikla ich viera, tak ich viera nezanikne. Môže sa prerušiť, ale neprestane, lebo Kristus sa prihovára za svojich: „Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred zlým.“ (Ján 17:15).

Celkové svedectvo Biblie

Aj na mnohých iných miestach Biblia hovorí o tom, že Ježiš a Otec stoja za znovuzrodenými Božími deťmi a ochraňujú ich. Napríklad čítame: „No verný je Pán, ktorý vás utvrdí a ochráni pred zlom.“ (2. Tesaloničanom 3:3).

„Ak sme neverní, on zostáva verný, veď nemôže zaprieť seba samého.“ (2. Timotejovi 2:13).

„Som presvedčený, že ten, čo začal vo vás dobré dielo, aj ho dokončí, až do dňa Krista Ježiša.“ (Filipanom 1:6).

„Aby sa naplnilo slovo, ktoré povedal: Nedopustil som, aby sa stratil čo len jeden z tých, ktorých si mi dal.“ (Ján 18:9).

„A vôľou toho, ktorý ma poslal je, aby som nestratil nič z toho, čo mi dal, ale aby som to vzkriesil v posledný deň.“ (Ján 6:39).

„On vás aj upevní až do konca, aby ste boli bez úhony v deň nášho Pána Ježiša Krista.“ (1. Korint'anom 1:8).

Ešte zreteľnejšie sa zjavuje táto pravda o ochrane veriacich vo verši 24 vo veľkňazskej modlitbe v kapitole Jána 17. Tam

Ježiš hovorí: „*Otče, chceme, aby aj tí, ktorých si mi dal, boli so mnou tam, kde som ja; aby videli moju slávu, ktorú si mi dal, pretože si ma miloval ešte pred založením sveta.*“ O toto ide Ježišovi a On neminie cieľ. Jeho veľkňazský príhovor nás ponese do nebeského domova. Charles Spurgeon zmysluplne povedal: „Do neba nás nedonesú ohnivé kone a vozy, ale domov nás prinesú modlitby nášho Pána.“⁹

Slovo pre štyri skupiny ľudí.

Nakoniec ešte slovo pre štyri skupiny ľudí. Ako prvé *starnúcim*: Nemusíte sa viac spoliehať na vašu vernosť a vašu kresťanskú prácu a pritom bojzlivito pochybovať, či ste dosť prijateľní pre Boha. Môžete sa namiesto toho spoľahnúť na spravodlivosť Ježiša a na Jeho príhovor. Keď sa viac nevládzete modliť, zatvorte jednoducho oči a nechajte Ho prihovárať sa za vás!

Slovo *mladým*: Napriek vašej horlivosti pre Pána vidíte vašu nedostatočnosť a váš hriech, ktorý sa stále na vás lepí. Nebuďte nesmelí a smutní: Ježiš sa prihovára za vás! To je vaša nádej.

Slovo *bezočivým*, ktorí veria, že môžu zneužívať Kristovu milosť a vidia Jeho príhovor ako alibi pre hriech. Takým hovorím: Aj keď ste dosiahli istú znalosť evanjelia, nie ste však zachránení. Patríte ešte svetu a za tých sa Ježiš neprihovára. Kto pozná milosť Božiu, ale ponížuje ju tým, že ju zneužíva na prikrytie svojho hriechu, nemá ducha Kristovho.

Takí ľudia sú biedni klamári, ale nie sú skutoční kresťania. List Hebrejom opisuje takýchto ľudí takto:

Lebo ak dobrovoľne hrešíme po tom, čo sme prijali poznanie pravdy, neostáva už viac pre nás obeť za hriechy, ale iba hrozné očakávanie súdu a páľava ohňa, ktorý strávi protivníkov. Ak niekto poruší Mojžišov zákon, zomrie bez milosrdenstva

⁹ C.H. Spurgeon. The Metropolitan Tabernacle Pulpit. Vol. XXXII. Pilgrim Publications: Pasadena, 1986. Kázeň „Why they leave us“ konaná v nedeľu 21. marca 1886 (pod bodom II)

na základe svedectva dvoch alebo troch svedkov. Uvážte, o čo hroznejší trest si zaslúži ten, čo pošliapie Božieho Syna, zneváži krv Zmluvy, ktorou bol posvätený, a potupí Ducha milosti. Veď poznáme toho, kto povedal: „Mne patrí pomsta, a ja sa odplatím.“ A inde: “Pán bude súdiť svoj ľud.“ Hrozné je padnúť do rúk živého Boha! (List Hebrejom 10:26-31).

Možno si dieťa veriacich rodičov a si posvätený milosťou Božou cez svojich rodičov, ako tu hovorí pisateľ listu Hebrejom (Židom), alebo si ako neveriaci manžel posvätený svojou manželkou (1. Korint'anom 7:14). Poznáš evanjelium, ale používaš ho len ako alibi pre svoj hriешny život. Chcel by som ťa z celého srdca varovať a všetkých ostatných, vy ktorí ste kresťanmi len podľa mena, pozorovateľmi alebo protivníkmi Božími: „Urobte pokánie a obráťte sa, lebo inak je hrozné padnúť do rúk živého Boha!“

A ako posledné slovo *úprimne hl'adajúcim*: Chcel by si, aby sa Kristus prihováral aj za teba a zastal sa ťa? Potom viac nesmieš patriť svetu, lebo za tých sa Ježiš neprihovára. Preto pod' von zo systému tohto sveta a odovzdaj sa úplne Ježišovi. Vyznaj Mu svoj hriech a pros Ho, aby sa On aj za teba prihováral. Urobí to a privedie ťa bezpečne do večného života. Keď teraz zavolaš na meno Pána, budeš spasený navždy a večne. V mene Ježiša. Amen.

Modlitba

Nebeský Otče, ďakujem Ti, že vypočúvaš modlitbu Ježiša o ochrane svojich učeníkov. Preto smiem chodiť pokojne s Tebou počas tohto dňa, pretože viem, že ma nič nemôže vytrhnúť z Tvojej ruky alebo ma odlúčiť od Tvojej lásky. Amen.

Prečo kresťania umierajú

„Otče, chcem, aby aj tí, ktorých si mi dal, boli so mnou tam, kde som ja; aby videli moju slávu, ktorú si mi dal, pretože si ma miloval ešte pred založením sveta.“ (Ján 17:24).

Pre Pána Ježiša je dôležité, aby Jeho vyvolení žili vo večnej sláve Božej. Tam ich chce mať. Už to, že hovorí „Otče“, objasňuje cieľ, kam smerujú deti Božie. Z Otca sme prišli a k Otcovi pôjdeme. Keď sa modlíme „Otče nebeský“, máme ako praví kresťania vždy túžbu po domove. Keď voláme: „Abba, milý Otče“, dávame tým najavo, že sme na ceste do otcovského domu. Tam, u nášho Pána a Boha, od ktorého pochádzame, je naša otcina a vlasť, totiž nebeský Jeruzalem, náš domov.

To znamená, že keď deti Božie zomierajú, nie je to žiadna nehoda. Prečo chceme zdržovať tých, ktorí odchádzajú domov? Prečo im nedovolíme radostne ísť do neba? Konečne sa splní modlitba Ježiša, že chce mať svojich u seba vo svojej sláve. Keď odídeme z tohto sveta, uvidíme konečne, v čo sme verili celým srdcom! Ako by to mohlo byť pre kresťana zlé, keď nastane to, čo bolo cieľom celého jeho života? Žiaľ, je veľa Božích detí, ktoré sú ešte veľmi viazané na pozemský život. To sa často prejavuje křčovitou modlitbou za uzdravenie. Človek akoby vôbec nikdy nemal umrieť, aj keď chorý už má 100 rokov. Tento zarytý postoj nám bráni tešiť sa z nášho nebeského povolania.

Možno si bol práve u lekára a počul si, že si vážne chorý. Zdá sa, že tvoj nebeský Otec ťa volá domov. Nebuď naľakaný, ale maj zo srdca radosť a teš sa na tvoj domov v nebi! Pretože, keď nastal večer v našom živote a Otec nás volá, je predsa cieľ nášho života dosiahnutý! Sťažujeme sa, že musíme zomrieť, pretože sme chorí a slabí? Mali by sme sa radovať z našej slabosti, lebo tá nám ukazuje, že čoskoro budeme pri ciele. Je čas, aby sme išli domov. Či tu chceme žiť večne? Má byť táto pominuteľná zem naším nebom? Telesné uzdravenie je nádherné, nie je však tou slávou, ktorú nachádzame v pravde. V uzdravení nie je dokonalosť, ba dokonca je to len náznak pravej slávy, ktorá ešte len

príde. Ale pre veľa kresťanov sa uzdravenie stalo celým ich náboženstvom a vôbec nevnímajú žiadnu túžbu ísť do neba. To nesúhlasí s ich vierou. Keď si kresťan želá len zdravie na tele a dlhý život, musím sa ho spýtať: Nemáš väčšiu nádej? Je pozemská pohoda a šťastie cieľom života pre Božie deti? V tom prípade by sme toho nemali viac ako bezbožní ľudia.

Dovoľ, aby som ti povedal: Máme vyššie poslanie, pretože ideme domov k Otcovi! Preto sa Ježiš modlil: „*Otče, chcem, aby aj tí, ktorých si mi dal, boli so mnou.*“ Keď kresťan ide domov, Boh iba vypočul modlitbu Ježiša. A človek, ktorého riadi Svätý Duch, hovorí nakoniec „Amen“ aj pri odchode domov od milovaných príbuzných a priateľov. Rozluka samozrejme bolí a je stratou v tomto čase. Ale vieme, že sme oddelení od našich súrodencov vo viere len na chvíľu a čoskoro ich budeme zase vidieť v nebi.

Naučme sa teda, že je to Ježišova modlitba, ktorá spôsobí náš odchod domov. Moc, ktorá nás ťahá domov, leží v slovách Ježiša: „*Otče, chcem.*“ Keď sa modlí „*Otče, chcem, aby aj tí, ktorých si mi dal, boli so mnou tam, kde som ja,*“ kladie svoju Božskú silu do modlitby za sprevádzanie svätých, ktorí odchádzajú domov. Chce ich mať u Otca v nebi. Preto sa neznepokojuj milý kresťan nad tým, čo sa bude diať zajtra a pozajtra. Nerob si starosti ohľadne odchodu domov, tvojej choroby alebo zdravia. Odovzdaj jednoducho všetko svojmu nebeskému Otcovi, pretože v Jeho rukách je aj tvoj čas (Žalm 31:16). Nie je to nádherné, že nás očakávajú v nebesiach?

Náš Pán túži po svojej cirkvi. Je predsa Jeho snúbenicou. Neboli by to zvláštni snúbenci, ktorí by sa nikdy nechceli zosobašiť? A čo je to za divnú lásku, ktorú máš k svojmu nebeskému ženíchovi, že netúžiš po tom, aby si bol u Neho? Ježiš chce sláviť svadbu. Preto Biblia hovorí: „*V Hospodínových očiach je vzácna smrť jeho zbožných.*“ (Žalm 116:15). Samozrejme, nie je to tak, že by Boh mal záľubu v smrteľných bolestiach, ale On nás chce skrze smrť konečne priviesť do večného života! Nebráňme odchádzajúcim domov, buďme cit-

liví voči nim, nezdržiavajme ich na ceste do slávy. Nezdržujme ľudí od Pána, aj keď sú pre nás veľmi milí. Ak ich skutočne máme radi, dovolíme, aby išli v pokoji a ukážeme vedome ich srdciam na nebo.

Rád spomínam na odchod mojej matky domov. Bojovala dlho so svojou chorobou a bola by ešte rada na tejto zemi. Jedného dňa ale prekročila prah. Keď som jej potom povedal: „Mama, modlíme sa za teba. Boh ťa ešte uzdraví,“ odpovedala: „To by bolo strašné!“ Chcela domov. Prečo kladieme takú váhu na pozemský život, akoby radosť jestvovala len v tomto svete? Nelipni na svojom manželovi, svojej žene, svojich deťoch, rodičoch alebo priateľoch, ako keby si nemohol bez nich žiť.

Pozrime sa na ďalšie verše v Biblii, ktoré nám ujasnia, ako veľa ľudí sa tešilo na nebo. Pavel nehovorí: „Ved' pre mňa žiť je Kristus, a umrieť strata.“ Ale hovorí „*Ved' pre mňa žiť je Kristus a umrieť zisk.*“ (Filipanom 1:21). O dva verše ďalej čítame: „*Túžim zomrieť a byť s Kristom, a to by bolo oveľa lepšie.*“ A v druhom liste Korint'anom hovorí: „*Sme plní dôvery, a najradšej by sme sa vysťahovali z tela a nastahovali sa k Pánovi.*“ (2. Korint'anom 5:8). Aká radosť znie z takýchto slov a aká istota! Takisto by malo byť naladené aj tvoje srdce, keď myslíš na svoj odchod domov. Musíme ešte prejsť cez údolie smrti, ale to je len brána k sláve Božej! Ježiš sa modlí, aby sme videli Jeho slávu. Áno, budeme Ho vidieť tvárou v tvár. Aký deň a aký jasot to bude, keď náš Spasiteľ príde, aby nás preniesol domov, do Jeho večného kráľovstva!

Modlitba

Milý Otče, v nebi. Ďakujem Ti, že smiem byť Tvojím dieťaťom a to je dôvod, prečo mám svoju vlasť u Teba. Vďaka za to, že jedného dňa budem mať stále spoločenstvo s Tebou a Tvojím drahým Synom, mojím Pánom a Spasiteľom Ježišom. Prosím, chráň ma pred falošnými istotami a túžbami na tejto zemi, ba dokonca nasmeruj celé moje myslenie a úsilie, celú moju túžbu na Teba a večný domov u Teba. Ďakujem Ti zato. Amen.